

คนไทยไม่ใจแคบ

แต่ระวังไว้: อย่าให้ปัญญาแคบ

ตั้งกระทวงพระพุทธศาสนา
เหตุผลที่แท้อยู่ที่ไหน

พระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตฺโต)

คนไทยไม่ใจแคบ แต่ระวังไว้: อย่าให้ปัญญาแคบ
ตั้งกระทวงพระพุทธศาสนา เหตุผลที่แท้จริงที่ไหน

© พระธรรมปิฎก (ป. อ. ปยุตฺโต)

ISBN 974-90723-3-2

พิมพ์ครั้งที่ ๒ - ตุลาคม ๒๕๔๕	๖,๐๐๐ เล่ม
- คุณหญิงกระจ่างศรี รักตะกนิษฐ	๑,๐๐๐ เล่ม
- โครงการธรรมะสู่ชนบท	๓,๐๐๐ เล่ม
- สหปฏิบัติฯ โดย คุณบุบผา คุณธวัช คณิตกุล	๒,๐๐๐ เล่ม
- ศาสตราจารย์ ดร.สุจิต บุญบงการ พิมพ์เป็นธรรมทาน ในการทำบุญทอดกฐิน ณ วัดญาณเวศกวัน ๒๗ ต.ค. ๔๕ และเนื่องในโอกาสมงคลวาระอายุครบ ๖๐ ปี ๙ ต.ค. ๔๕	๑,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์ บริษัท สหธรรมิก จำกัด

๕๔/๖๗, ๖๘, ๗๑, ๗๒ ซอย ๑๒ ถนนจรัญสนิทวงศ์

แขวงวัดท่าพระ เขตบางกอกใหญ่ กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐

โทร. ๐-๒๒๖๔-๐๔๓๔-๕, ๐-๒๔๑๒-๕๕๘๗, ๐-๒๔๑๒-๕๕๘๑

โทรสาร ๐-๒๔๑๒-๓๐๘๗ E-mail:

sahadham@hotmail.com

สารบัญ

คนไทยไม่ใจแคบ แต่ระวังไว้: อย่าให้ปัญญาแคบ ๓
ตั้งกระทรวงพระพุทธศาสนา เหตุผลที่แท้อยู่ที่ไหน ๑

๑. เด็กนักเรียน ยกพวกตีกัน

เพราะคิดสั้น ขาดจิตสำนึกต่อส่วนรวม ๒

เมื่อขาดจิตสำนึกต่อส่วนรวม

เครื่องแบบก็เป็นแค่เครื่องหมายที่ใช้แบ่งพวก ๒

ถ้าจะรักจะชูสถาบันของตน

ก็ต้องทำสถาบันให้เก่งอย่างที่ตั้งจุดหมายไว้ ๔

ถ้าไม่รีบแก้ไข

สถาบันการศึกษา จะขัดขวางการพัฒนาประชาธิปไตย ๕

กฎกติกาที่รักษาไม่ได้ เสรีภาพก็เป็นช่องสนองความเห็นแก่ตัว

แล้วจะเรียกร้องประชาธิปไตยจากที่ไหน ๗

๒. ผู้ใหญ่ มัวยึดถือพรรคพวกจนชาติศาสน์จะสลาย

เพราะคิดแคบ ติดอยู่แคंप้ายและชื่อ..... ๑๐

มัวแต่พูดแต่คิดติดอยู่แคंप้ายชื่อ

เรื่องงานการปัญหาที่เลยไม่ได้เหลียวแล..... ๑๐

เลี้ยงลูกแมวห้าตัว ถ้ามัวสร้างกรงให้คงแปลก

แต่เลี้ยงลูกไก่ร้อยตัว ไม่สร้างเล้าให้กลายเป็นวิปริต ๑๒

ใจกว้างแท้ที่ยอมรับความจริง

ยอมรับความจริงแล้ว จะได้จัดทำให้ตรงตามเรื่อง ๑๓

บ้านเมืองจะพังทลาย ไม่เข้าไปแก้ไข	
มัวเกียวกัณว่าเรียกชื่ออย่างนั้นอย่างนี้ไม่ได้	๑๖
พระถ้ำดี คือคนของรัฐ ที่ได้รับคุณค่าซึ่งเป็นประโยชน์ของวัด	
พระถ้ำไม่ดี คือคนของรัฐ ที่เข้าไปแอบแฝงวัด.....	๑๘
วัดเป็นทั้งสถาบันศาสนา และสถาบันสังคม	
วัดอยู่ในรัฐ อยู่ามัวขัดตอเดียวกัน.....	๒๐
มองดูกันไป จะเหมือนที่วุ่นใหม่	
พุทธศาสนาของคนไทย ก็ได้แค่ประชาธิปไตยแบบไทยๆ.....	๒๒

๓. มองให้กว้าง จะได้คิดให้ไกล..... ๒๓

จะเอาใหม่ ถอยไปเป็นแบบฝรั่ง	
ที่ต้องบังคับฆ่ากัน ก่อนจะมีประชาธิปไตย	๒๓
พุทธศาสนาถูกทำลายขนาดนี้ บ้านเมืองโหมถึงอย่างนี้	
ยังจะปิดตาไม่ใช้และไม่ให้ปัญญาแก้อีกหรือ	๒๕
บาทหลวงบันทึกไว้ ไม่มีประเทศไหนในโลก	
ที่ศาสนาทั้งหลายอยู่ได้เสรีเท่าประเทศสยาม	๒๖
เพราะคนระดับบริหารติดแค่อือแค่น้ำ	
ประชาชนส่วนใหญ่จึงถูกทอดทิ้ง	๒๙
ที่ซาอู และแม่แต่อเมริกา	
มีหรือเสรีภาพทางศาสนาอย่างเมืองไทย.....	๓๑
โลกพัฒนามาขนาดนี้ ถ้ามีอารยธรรมจริง	
คนก็ควรจะใจกว้าง ที่จะพูดความจริงกันได้อย่างเปิดเผย	๓๓
ศึกษาเหตุปัจจัยให้ถ้วนทั่ว	
จะได้ปฏิบัติตัวให้ไม่ประมาทแท้	๓๕
คนรุนแรงจะครองโลก	
หรือความรุนแรงจะทำลายโลก	๓๗

ถ้าจะเอาอย่างเขา ก็ต้องเอามาให้ครบกระบวนการ

จะกล้าแสดงความเห็น ก็ต้องหาความรู้ให้เก่งด้วย๓๙
จะเป็นชาวพุทธจริง ต้องถือธรรมเป็นใหญ่
ไม่ใช่อยู่แค่เอาอัตตาออกมาตีกัน ๔๐

๔. ทุกฝ่ายต้องมุ่งจุดหมายสูงสุด

พระพุทธศาสนาเพื่อประโยชน์สุขของประชาทั้งปวง ๔๓
เรื่องที่ควรห่วงใย ไม่ใช่กลัวจะเป็นป้ายชื่อไหน
ตั้งให้ตรงกับเรื่อง แล้วไปคิดว่าจะจัดการงานอย่างไร๔๓
ไปหลงติดเสรีภาพที่คับแคบแบบฝรั่ง
เลยหลงตั้งจิตคิดแบ่งแยกอย่างไม่รู้ตัว ๔๕
คนไทยไม่ใจแคบ
แต่ระวังไว้ อย่าให้ปัญญาแคบ๔๘
อย่าเอาความไม่ยึดมั่น หรือความปล่องวาง
มาเป็นข้ออ้างที่จะปล่อยปละละเลย ๕๐
ประมาทกันมานานหนักแล้ว
เมื่อตื่นขึ้น ก็ขอให้ไม่ประมาทระยะยาว ๕๒
ทำอะไรสายกลาง คือทำด้วยความรู้เข้าใจให้พอดี
ที่จะได้ผลสอดคล้องกับความเป็นจริง ๕๕
จะตั้งหน่วยงานของรัฐ ต้องร่วมกันให้ชัด
จะให้รัฐร่วมก่อวัดด้านไหน ๕๕
ชาวพุทธ ทั้งบ้าน ทั้งวัด ทั้งรัฐ ต้องทำให้มั่นใจว่า
พระพุทธศาสนานี้มีมาเพื่อประโยชน์สุขของประชาทั้งปวง ๖๐

คนไทยไม่ใจแคบ แต่ระวังไว้: อย่าให้ปัญญาแคบ*

ตั้งกระทวงพระพุทธศาสนา เหตุผลที่แท้อยู่ที่ไหน

ระยะนี้ นานๆ จะได้คุยธรรมะกับพระใหม่สักครั้งหนึ่ง คราวนี้ก็เหมือนที่เคยคุยกันมา นอกจากอธิบายหลักคำสอนแล้ว มีเหตุการณ์อะไรน่าสังเกต ก็ยกเอามาวิเคราะห์วิจจัยวิจารณ์กัน

ข่าวต่างๆ มักมีแต่เรื่องร้ายๆ เป็นเหตุการณ์ในทางทำลายหรือเสื่อมโทรม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องทางสังคมทั่วไป หรือจำเพาะเข้ามาเกี่ยวกับด้านพระศาสนา

* "คุยธรรมะกับพระใหม่" วันที่ ๑๕-๑๖ กันยายน ๒๕๕๕ ณ วัดญาณเวศกวัน จ. นครปฐม

เด็กนักเรียน ยกพวกตีกัน เพราะคิดสั้น ขาดจิตสำนึกต่อส่วนรวม

เมื่อขาดจิตสำนึกต่อส่วนรวม

เครื่องแบบก็เป็นแค่เครื่องหมายที่ใช้แบ่งพวก

ที่ท่านอมิตาโฆปรารภขึ้นมา เรื่องนักเรียนนักศึกษาในโรงเรียนหรือวิทยาลัยยกพวกตีกันนั้น สาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งก็คือ การขาดสิ่งทีเรียกว่า **จิตสำนึกต่อส่วนรวม** คือการคิดคำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนรวม เช่นการที่จะสร้างสรรค์ประเทศชาติและสังคม จิตสำนึกอย่างนี้ไม่มี ความคิดก็เลยคับแคบ มามองกันอยู่แค่เรื่องส่วนตัว หรือเรื่องระหว่างกลุ่มระหว่างพวก คือมองแค่นั้น

เขาไม่มองกว้างออกไปว่า เราเป็นส่วนรวมของสังคม และอาศัยสังคมอยู่ จะต้องช่วยสร้างสรรค์สังคมประเทศชาติให้ดงามเจริญก้าวหน้า ถ้ามีจิตสำนึกอันนี้อยู่มันจะแก้ปัญหานี้ไปได้มาก

เมื่อไม่มีจิตสำนึกต่อส่วนรวมที่สูงขึ้นไป เครื่องแบบจึงถูกใช้เป็นเครื่องหมายของการแยกกันระหว่างกลุ่มระหว่างพวก คือได้แก่พวก ไม่ได้ส่วนรวมที่กว้างอย่างที่เขาคควรเข้าใจ

เราต้องให้เด็กเข้าใจถึงความหมายของการมีเครื่องแบบว่ามีเพื่ออะไร ต้องรู้ว่า เครื่องแบบนั้นมีไว้เพื่อเตือนสำนึกว่า เราเป็นนักเรียนเป็นนักศึกษา แล้วก็นึกขึ้นมาถึงหน้าที่ของนักศึกษาคืออะไร

เครื่องแบบนั้นเป็นเรื่องสมมติขึ้น แล้วแต่เราจะตกลงกันว่าให้สื่อความหมายอย่างไร จะให้สื่อความหมายแบบอำนาจก็ได้ ให้สื่อความหมายไปถึงการฝึกตน หรือให้อ่อนน้อมถ่อมตน ได้ทั้งนั้น

เหมือนอย่างจีวรของพระ ถ้าเราถือว่าเป็นเครื่องแบบ พอนึกถึง หรือพอมองเห็นจีวร ก็เกิดสิ่งที่เรียกว่า สมณสัญญา เตือนให้นึกถึงความ เป็นพระ ว่าจะต้องปฏิบัติตัวอย่างไร ให้ถูกต้อง

นี้ก็เหมือนกัน ความ เป็นนักศึกษาต้องพ่วงมากับความหมายของเครื่องแบบ คือเครื่องแบบนักศึกษานั้นเป็นเครื่องเตือนใจเรา

หนึ่ง ให้สำนึกในความเป็นนักศึกษา ให้นึกถึงหน้าที่ในการศึกษาเล่าเรียน และการปฏิบัติหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเล่าเรียนว่าถ้าจะเรียนให้ได้ผล จะต้องประพฤติตัวอย่างไร แล้วก็ประพฤติปฏิบัติไปในทางนั้น

สอง ให้นึกถึงการรักษาชื่อเสียงของสถาบัน ตรงนี้แหละ ถ้าไม่ระวังมันจะยุ่ง ตอนรักษาชื่อเสียงสถาบันนี้แหละที่จะเกิดเป็นพวกโน้นพวกนี้

ดังนั้น เริ่มต้น ก่อนจะไปถึงจุดนี้ ควรจะมานั่งหันหน้าทีพื้นฐานคือว่า เครื่องแบบเป็นเครื่องเตือนใจให้นึกถึงหน้าที่ของตัวเอง เราแต่งตัวอย่างนี้แล้วจะต้องประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้องตามฐานะ ตามหน้าที่ของเรา ต้องเน้นไปที่เรื่องการเล่าเรียนศึกษา แล้วคุณสมบัติของคนทีเล่าเรียนศึกษามีอย่างไร มันก็โยงต่อไปเอง ให้มันมาด้วยกัน

ถ้าจะรักจะชูสถาบันของตน

ก็ต้องทำสถาบันให้เก่งอย่างที่ตั้งจุดหมายไว้

เมื่อมองไปถึงสถาบัน จะเห็นว่า สถาบันแต่ละสถาบันย่อมมีฐานะ มีวัตถุประสงค์ และมีภารกิจของตัวเอง แล้วแต่จะเป็นสถาบันด้านไหน เช่น เป็นสถาบันการช่าง เป็นสถาบันฝึกครู ฯลฯ เมื่อจะรักจะเชิดชูสถาบันของตัวเอง ก็ต้องทำให้สถาบันนั้นบรรลุวัตถุประสงค์หรือทำบทบาทของสถาบันให้ได้ผลดี ถ้าเป็นสถาบันการช่างก็ต้องทำผลงานด้านช่างออกมาให้เห็น อย่างนี้จึงแสดงว่าเป็นผลสำเร็จ หรือเป็นความเก่งความแน่นของสถาบัน ถ้ารักสถาบันตัว ก็ต้องพยายามทำให้สถาบันมีชื่อด้านนั้น

สถาบันการศึกษาบางแห่งตั้งขึ้นมาเพื่อสอนวิชาอิเล็กทรอนิกส์ ถ้าเรารักสถาบันของเราหรือโรงเรียนของเรา ก็ต้องทำให้สถาบันของเราสร้างผลงานทางอิเล็กทรอนิกส์ให้เด่นขึ้นมาในสังคม การที่เขาสร้างวิทยาลัยทางอิเล็กทรอนิกส์นี้ ไม่ใช่เขาเพื่อให้ผู้สำเร็จการศึกษาไปมีอาชีพเลี้ยงชีวิตด้วยวิชาอิเล็กทรอนิกส์เท่านั้น แต่เขามีวัตถุประสงค์เพื่อให้มาช่วยกันสร้างความเจริญแก่ประเทศชาติในด้านอิเล็กทรอนิกส์ด้วย อันนี้แหละเป็นส่วนที่สำคัญ ฉะนั้น ถ้ารักสถาบันจริง ก็ต้องทำให้สถาบันมีผลงานทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ หรือผลิตผู้สำเร็จการศึกษาที่เก่งมีชื่อเสียงเชี่ยวชาญทางด้านอิเล็กทรอนิกส์กันจริงๆ อย่างนี้จึงจะเรียกว่ารักสถาบันจริง แล้วก็ภูมิใจอย่างถูกต้อง

ดูสิ ประเทศของเรานี้ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์กันมานานเท่าไร ก็ปีแล้ว เราซื้อหาหมดเงินไปกับเรื่องคอมพิวเตอร์นั้นเท่าไร เวลานี้ได้แค่ตั้งโรงงาน หรือให้เขาเข้ามาตั้งโรงงานผลิตชิ้นส่วนบางอย่างของ

คอมพิวเตอร์ ยังไม่สามารถผลิตและพัฒนาเครื่องคอมพิวเตอร์ด้วยตนเอง นี้อะไรกัน มันน่าอายทั้งชาติ

ควรจะมาตั้งใจพัฒนาประเทศชาติกันอย่างจริงจัง ไม่ใช่เป็นเพียงผู้บริโภค แต่ต้องเป็นผู้ผลิต เป็นผู้สร้างสรรค์ที่เก่งกล้าสามารถด้วย อย่างนี้จึงจะน่าภูมิใจ นี่มันเก่งอะไรก็ไม่รู้ ได้แค่ตีกัน มันมองแคบนิดเดียว เรียกว่าการศึกษามันเสียมาตลอด ตั้งแต่ฐานเลย ตรงนี้ต้องไปแก้จุดที่สอง

จุดที่หนึ่งคือ ให้สำนักในภาวะและหน้าที่ ของนักเรียน นักศึกษา อันนี้ต้องมาเป็นที่หนึ่ง แล้วที่สองก็มาถึงความรักและเชิดชูสถาบันให้ถูกให้ตรง

ถ้าไม่รีบแก้ไข

สถาบันการศึกษา จะขัดขวางการพัฒนาประชาธิปไตย

ตอนนี้จะต้องมาพูดกันให้ชัดถึงความรักสถาบันที่ถูกต้อง เช่นว่า ชื่อเสียงที่ดีของสถาบันคือชื่อเสียงอย่างไร คุณต้องการรักษาเกียรติภูมิชื่อเสียงของสถาบัน เมื่อยกพวกตีกันอย่างนี้ มันได้ชื่อเสียงหรือชื่อเสียง ก็ต้องมาถกกันให้ชัด อาจจะทำให้ นักศึกษามากด้วย ให้เขามีโอกาสมาพูดกัน

แต่ที่นี้ในบางสถาบันมีปัญหาอีกอย่างหนึ่งคือการครอบงำ เช่น รุ่ที่ครอบงำ บังคับรุ่นน้อง กลายเป็นว่า ในสังคมประชาธิปไตย มันไม่ได้มีประชาธิปไตยจริง มันใช้อำนาจครอบงำกัน แล้วอย่างนี้จะไปพูดอะไรกันได้ ถ้าอย่างนี้ครูก็ต้องเก่งจริงสิ ครูต้องเป็นที่เคารพและมีความสามารถพอที่จะพูดให้นักศึกษาเชื่อถือ จะเน้นการพัฒนาครูจึง

ขาดไม่ได้ ครูต้องมีคุณภาพจริง ต้องเก่ง สร้างศรัทธาได้ เด็กเคารพยำเกรง เชื่อถือ ถ้าอย่างนั้นมันไม่หลุดหรอก

ในที่สุดปัญหาที่ไปอยู่ที่บทบาทของครู เพราะว่าในหมู่นักศึกษาเองก็เอาไม่ไหว รุ่นพี่ก็มีแต่จูงรุ่นน้องไปในทางที่ไม่ดี ก็ต้องมีครูนี้แหละเป็นหลัก ถ้าครูไม่เป็นที่เชื่อถืออีก ก็จบกัน ตอนนั้นเรื่องการเชื่อถือครูเป็นปัญหาใหม่

พระนวกะ: ส่วนใหญ่นักศึกษาจะมองครูที่พยายามลงมากลุกคลีกับนักศึกษา ถ้ามาทานเหล้าด้วย ก็จะไปเชื่อครูหรือเชื่ออาจารย์แบบนั้น

พระธรรมปิฎก: เชื่ออย่างนั้น เป็นเชื่อที่ใช้ไม่ได้ มันไม่ได้เชื่ออย่างเคารพ

พระนวกะ: มีปัญหาที่ว่า อาจารย์คนไหนสอนอาวุธ ให้นักศึกษาพวกเอง นักศึกษากลับเชื่อ แต่อาจารย์ที่แนะนำอย่างนั้นเป็นเรื่องดี อย่างนี้เป็นเรื่องไม่ดี นักศึกษากลับต่อต้าน ไม่สนใจคำพูด

พระธรรมปิฎก: เราต้องยอมรับว่า เราพัฒนาครูไม่พอ ความสามารถของครูในการที่จะสร้างความเชื่อถือ โดยหลักการ โดยความเคารพในทางความดีนี้ เรายังมีไม่พอ เรายังไม่สามารถพัฒนาครูถึงขั้นนี้ ครูที่จะเป็นที่เคารพจริงต้องให้เขาเคารพในคุณความดี จึงจะมั่นใจได้ว่า พูดแล้วเขาจะยอมฟัง ไม่ใช่เชื่อแบบที่ว่าตามใจเขา หรือเชื่อแบบที่ว่าเป็นพวกกินเหล้าด้วยกัน ถ้าเชื่ออย่างนั้นมันก็ไม่ไหว

ลองนึกถึงชนบทสมัยก่อน เช่น หลวงพ่อที่วัด ท่านเป็นอุปัชฌาย์ของพระหลายรุ่นในหมู่บ้าน ตั้งแต่รุ่นพ่อ รุ่นลูกมาเรื่อย จนถึงรุ่นหลาน ท่านประพฤติตัวอยู่ในหลัก ชาวบ้านจึงเคารพยำเกรง ความเคารพพระนั้นขึ้นอยู่กับคุณธรรม อยู่ที่การรักษาคุณความดี

เวลาท่านพูดอะไรคนจะเชื่อฟังหมด ฉะนั้นเวลาเกิดเหตุร้ายขึ้น เช่น ชาวบ้านทะเลาะกัน หรือมีงานวัดคนจะต่อจะตีกัน พอหลวงพ่อกับทุกคนหยุดหมดเลย หลวงพ่อจะด่าอย่างไรก็ได้ เชื่อฟังหมด ไม่ต้องมีอาวุธ สังคมต้องมีอันนี้อยู่ แต่เดี๋ยวนี้สิ่งเหล่านี้กำลังหมดไป ที่นี้ถ้าสังคมขาดอันนี้ไป มันก็ไม่มีหลัก ไม่มีเครื่องเหนี่ยวรั้ง

รวมแล้วก็คือ สังคมเวลานี้ กำลังสูญเสียสิ่งที่จะเป็นหลักหรือเป็นเครื่องเหนี่ยวรั้งทางสังคม สถาบันอะไรต่างๆ ก็กำลังจะจวนเซกกันไปหมดแล้ว จุดนี้เราพลาดมาก เป็นความผิดพลาดขั้นพื้นฐาน และเป็นเรื่องของการศึกษา

ขณะนี้ ดูเหมือนว่าความมีจิตสำนึกต่อส่วนรวมได้หายไปแทบหมดแล้ว และเรื่องนี้ไม่ใช่เป็นเฉพาะเด็ก แต่มันหนักที่ผู้ใหญ่ด้วย ผู้ใหญ่ของเราก็ไม่ค่อยมีจิตสำนึกต่อส่วนรวม การเห็นแก่ผลประโยชน์ของส่วนรวมไม่ค่อยมี มองกันแค่ผลประโยชน์ของตัวเองและพรรคพวก แล้วก็มองอะไรแคบๆ แคร์รูปแบบ

กฎกติกาที่รักษาไม่ได้ เสรีภาพก็เป็นช่องสนองความเห็นแก่ตัว แล้วจะเรียกร้องประชาธิปไตยจากที่ไหน

เมื่อเราทำเรื่องประชาธิปไตย ถ้าไม่มีจิตสำนึกต่อส่วนรวมอันนั้นอยู่ ก็สร้างสรรค์ประเทศชาติได้ยาก **แม้แต่เสรีภาพก็กลายเป็นช่องทางที่จะสนองความเห็นแก่ตัว** เวลานี้คนจำนวนมากมองเสรีภาพในแง่ที่จะสนองความเห็นแก่ตัว เพื่อตัวจะได้อะไรหรือทำอะไรได้ตามปรารถนา มันไม่ใช่เสรีภาพที่เป็นช่องทางหรือเป็นโอกาสในการที่จะไปร่วมสร้างสรรค์สังคม

เสรีภาพที่รู้จักกันอยู่แล้ว มันสอดคล้องกับหลักการของประชาธิปไตยที่ว่า ต้องการให้ทุกคนมีส่วนร่วม

การที่ทุกคนมีส่วนร่วมก็เพื่อจะช่วยให้สังคมนี้อยู่ได้ และสังคมจะอยู่ได้ดีก็เมื่อแต่ละคนเป็นส่วนร่วมที่ดี คือทุกคนมีศักยภาพ มีความสามารถ มีสติปัญญา ซึ่งจะต้องฝึกต้องพัฒนาขึ้นไป

เมื่อแต่ละคนฝึกฝนพัฒนาดีแล้ว มีสติปัญญาความดีงาม ความสามารถ ก็นำเอาสติปัญญาความดีงามความสามารถนั้นไปเป็นส่วนร่วมที่สร้างสรรค์ทำประโยชน์ แล้วผลก็เกิดแก่ส่วนรวม คือทำให้สังคมอยู่ได้ด้วยดี

เสรีภาพจึงเป็นช่องทางให้

หนึ่ง แต่ละคนมีโอกาสพัฒนาศักยภาพของตัวเองให้เต็มที่

สอง แต่ละคนนั้นมีโอกาสและสามารถนำเอาศักยภาพของตัวเองไปเป็นส่วนร่วมในการสร้างสรรค์สังคม หรือไปแสดงออกในการที่จะช่วยกันทำให้สังคมส่วนรวมดำเนินก้าวหน้าไปด้วยดี

ถ้าเรามองอย่างนี้ เสรีภาพก็มีความหมายเป็นเชิงให้มากกว่า ไม่ใช่จะเอา แต่เวลานี้เรามองเสรีภาพในแง่จะเอา เป็นเสรีภาพเพื่อเอา เพื่อได้ ขัดกับความหมายที่แท้ของเสรีภาพในระบอบประชาธิปไตย ถ้าจะให้เข้ากับหลักการและวัตถุประสงค์ ความหมายของเสรีภาพจะเป็นไปในเชิงที่จะให้มากกว่าจะเอา

เวลานี้มีความขัดแย้งกันในตัวระหว่างระบบด้วย โดยเฉพาะระหว่างระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม กับ ระบบการเมืองการปกครองแบบประชาธิปไตย อันหนึ่งเน้นการเอาเพื่อตัวเอง อีกอันหนึ่งเน้นการที่จะไปมีส่วนร่วมสร้างสรรค์

แต่ลัทธิเศรษฐกิจแบบทุนนิยมนี้ เขาจะอธิบายในแง่ว่า เมื่อ

แต่แต่ละคนพยายามทำให้ได้ผลประโยชน์แก่ตัวเองมาก ผลดีก็เกิดแก่ส่วนรวมไปเอง เป็นไปเองโดยอัตโนมัติ นี่เป็นจุดเน้นในแนวคิดทฤษฎีนิยมของอเมริกัน แต่ทำอย่างไรจะให้มันสอดคล้องกันได้ดี ถ้าเรามองไปลึกๆ สังคมแบบนี้เขาต้องมีการปลูกฝังความรับผิดชอบกันมาก การที่จะเอาเพื่อตัวเอง ต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์กติกากฎ ต้องรักษากฎหมายได้จริงจังแน่นอน

สังคมของเราเนี่ยเหมือนกับว่าจะไปเอาหลักเอาลัทธิของเขามา แต่ก็เอาไม่ได้จริง เหมือนอย่างที่พูดเมื่อวาน อย่างเรื่องการแสดงความเห็น เวลาเนี่ย พูดกันนักเรื่องให้เด็กกล้าแสดงความคิดเห็น เมื่ออยู่แค่นี้ก็เป็น การไปเอามาแค่ส่วนเดียว มันไม่เต็มตลอดกระบวนการที่ว่า จะต้องมีการหาความรู้เป็นเรื่องใหญ่ ซึ่งเป็นส่วนที่เราขาดมาก ทำนองเดียวกับการขาดจิตสำนึกต่อส่วนรวม ซึ่งเวลานี้เป็นไปทั่ว เพราะมันไปติดเรื่องรูปแบบอะไรกันอยู่ หลักการที่แท้ก็เลยมองไม่เห็น หรือไม่เห็นเนื้อหาสาระและวัตถุประสงค์ที่แท้

- ๒ -

ผู้ใหญ่ มัวยึดถือพรรคพวกจนชาติศาสน์จะสลาย เพราะคิดแคบ ติดอยู่แค่ป้ายและชื่อ

มัวแต่พูดแต่คิดติดอยู่แค่ป้ายชื่อ
เรื่องงานการปัญหา ก็เลยไม่ได้เหลียวแล

อย่างเวลานี้ เขาพูดกันเรื่องจะตั้งกระทรวงพระพุทธศาสนา เรื่องนี้เดิมเราอาจจะไม่ได้เอาใจใส่ ไม่ได้ติดตาม แต่พอได้ยินเขาเถียงกัน เอ ทำไม่เขาไปติดกันแต่เรื่องป้าย พูดถึงชื่อศาสนานั้น ชื่อศาสนานี้ ถ้าตั้งขึ้นมาแล้วศาสนาไหนจะไม่พอใจ จะแตกแยกกัน ทำไม่คนระดับบริหารประเทศชาติไปมัวติดอยู่แค่ป้ายชื่อ

เอาละ เมื่อเขาเรียกร้องมา คนเรียกร้องจะคิดอย่างไรก็แล้วแต่ แต่มองลึกลงไปมันมีอะไร มันเป็นสัญญาอันเตือนอะไรหรือเปล่า เมื่อมองในแง่ของ**ผู้บริหารประเทศชาติ** ก็คือ **ทำงานเพื่อประโยชน์ของสังคม และเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน** ก็ต้องมองที่เบื้องานว่า เรื่องนี้กิจการนี้เป็นเรื่องใหญ่ใหม่ มีความสำคัญแค่ไหน มีปริมาณงานมากแค่ไหน ถ้ามองเห็นแง่นี้ เราจะไม่มาติดอยู่กับเรื่องที่ว่าจจะรังเกียจเรื่องป้ายเรื่องชื่อ ถ้ามันเป็นเรื่องสำคัญก็ต้องทำอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมาให้ชัดให้ตรงกับเรื่อง

อย่างที่พูดกันเมื่อกี้ว่า เวลาที่วัดมีอยู่ตั้งสามหมื่นสี่หมื่นวัด พระเถรมีสถาบันสามร้อยแห่งแล้วก็มีบทบาทต่อชุมชนรอบวัดและคนที่มาเกี่ยวข้อง ซึ่งวัดจะต้องทำหน้าที่ ก็คือคนส่วนใหญ่ของประเทศนี้ ไข่มุขไหม แล้วเวลานี้วัดเป็นอย่างไร วัดจำนวนมากหรือส่วนมากเสื่อมโทรม ไม่สามารถทำหน้าที่ ไม่มีคุณภาพ ไม่รู้จักบทบาทของตัวเอง แล้วสังคมของเราส่วนใหญ่ ซึ่งอยู่ในชนบท ดำรงอยู่ได้ด้วยฐานอันนี้

อย่างที่พูดเมื่อกี้ ชุมชนไทยเรามีครอบครัวหรือบ้าน มีโรงเรียน แล้วก็มีวัด ถ้าเราจะพุงสังคมนี้ขึ้นมา เราจะต้องพยายามสร้างเสริมคุณภาพของสถาบันเหล่านี้ให้ดีขึ้น ให้บทบาทของตัวได้จริง แต่ถ้าวัดอยู่ในสภาพที่เสื่อมโทรม ชุมชนก็แย่ ถ้าวัดเสีย ทำบทบาทอะไรไม่ได้ มันกลับเป็นเครื่องทำร้ายสังคม เราจะไปขีดทอดว่าเป็นเรื่องของพระนั่นเป็นไปไม่ได้ เพราะว่าเป็นเรื่องของประเทศชาติ รัฐไม่มีส่วนรับผิดชอบหรือ รัฐมีหน้าที่รับผิดชอบเต็มตัวเลย ไม่ใช่เป็นเรื่องที่จะไปปัดให้พระ ถ้าพระไม่ทำ รัฐจะต้องเรียกร้อง มันต้องเป็นอย่างนั้น

ในเมื่อสังคมของเราแยกขนาดนี้แล้ว องค์กรและสถาบันที่มีอยู่ไม่ทำหน้าที่ มันเสื่อมขนาดนี้แล้ว ถ้าจะให้สังคมนี้ดีขึ้น ไม่ใช่สังคมนี้พินาศย่อยยับ ต้องรีบเอาใจใส่แก้ไข คุณจะไปมัวมองแค่เรื่องป้ายอย่างนั้นไม่ได้ ต้องมองตรงไปตรงมาว่ากิจการนี้ใหญ่ไหม งานหรือกิจการเกี่ยวกับพระพุทธศาสนานี้มีมากมายเท่าไร ก็ไปศึกษากันดู

เลี้ยงลูกแมวห้าตัว ถ้าแมวสร้างกรงให้คงแปลก แต่เลี้ยงลูกไก่ร้อยตัว ไม่สร้างเล้าให้กลายเป็นวิปริต

อย่างที่บอกแล้วว่าเมืองไทยมีวัดสามสี่หมื่นวัด มีพระสามสี่แสน อันนี้ถ้ามองแบบศาสนาอื่น พระสงฆ์ที่เป็นนักบวชนี้เขาถือว่าเป็นเจ้าหน้าที่ศาสนา แต่ในทางพระพุทธศาสนาเราไม่ได้มองอย่างนั้น แต่ถ้ามองในแง่เป็นเจ้าของหน้าที่ทางศาสนา มีกระทรวงไหนก็กระทรวงมีเจ้าหน้าที่หรือมีข้าราชการถึงสามสี่แสนคน

ถ้าผ่านไปแล้ว เรื่องกิจการงานที่จะทำในเรื่องพระพุทธศาสนาในประเทศไทยนี้ มันไม่น้อยกว่ากระทรวงศึกษาธิการ หรืออาจจะไม่น้อยกว่ากระทรวงมหาดไทย เราน่าจะมาดูว่า กิจการงานใหญ่อันนี้เป็นเรื่องสำคัญต่อความเป็นความตายของประเทศไหม ถ้ามีปัญหาสำคัญ นายกรัฐมนตรีจะต้องลงมาเอง จะต้องแก้ปัญหา ช่วยพยุงวัดขึ้นมา ให้ขึ้นมาสู่ความมีคุณภาพ แล้วทำบทบาททำหน้าที่ของตนได้ ให้เป็นกำลังที่จะช่วยแก้ปัญหาของสังคมประเทศชาตินี้ จะเอาอย่างไรก็ต้องรีบทำแล้ว ต้องออกมาอย่างใดอย่างหนึ่ง

เรามัวไปสนใจเรื่องไม่เป็นเรื่องมากมาย เช่น เรื่องหวยเรื่องเบอร์ เรื่องกาสิโน ที่เป็นเรื่องของคนกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีจำนวนน้อย แล้วก็ไม่ใช่เรื่องพื้นฐาน และไม่ใช่เรื่องทางสร้างสรรค์ด้วย แต่เป็นเรื่องแก้ปัญหา ส่วนเรื่องในทางสร้างสรรค์อย่างนี้ทำไมเราไม่คิดกัน จะเป็น ส.ส. เป็น ส.ว. เป็นรัฐมนตรี หรือเป็นอะไรก็ตาม ถ้าจะแก้ปัญหาของประเทศชาติ ต้องมาคิดเรื่องเหล่านี้ แล้วจะเอาอย่างไรก็เอา ต้องคิดในแง่กิจการ ไม่ใช่ไปมัวคิดมัวพูดกันอยู่แค่ว่าเดี๋ยวศาสนาไหนเขาจะว่าอย่างนี้ ศาสนาไหนเขาจะว่าอย่างนั้น กลัวจะแตกแยก

ศาสนาอื่นเขาก็เห็นอยู่ว่างานเหล่านี้มันมีอยู่ เป็นของจริง แล้วก็ยังมีมากมายด้วย และเป็นกิจการที่ต้องทำ ก็อยู่กับความเป็นจริง เขาจะไปรังเกียจได้อย่างไร เมื่อกิจการนี้มีอยู่จริง และเป็นเรื่องที่จะต้องทำ ก็จัดก็ทำเข้าไป ก็เท่านั้นเอง คิดในแง่ตัวงานนั้นก็หมดเรื่อง

แปลกเหมือนกันว่า ทำไมไปคิดอยู่แค่นั้น ไปเถียงกันอยู่แค่ว่า ชื่อศาสนานี้ชื่อศาสนานี้ ศาสนานี้จะรังเกียจ จะแตกจะแยกอะไร ศาสนาเหล่านี้เขาก็ต้องยอมรับความจริงอันนี้ ชื่อสำคัญก็อยู่ที่ว่าจะจัดอย่างไรให้มันดี คืองานนั้นจะต้องทำ จะปล่อยไม่ได้

เหมือนอย่างว่า ถ้าเรามีลูกแมวอยู่ในบ้านสักห้าหกตัว แล้วเรามีลูกไก่ลูกเจี๊ยบร้อยตัว ลูกเจี๊ยบร้อยตัวนี้อาจจะต้องสร้างเล้าสร้างโรงให้มันอยู่ แล้วก็อาจจะต้องจัดระเบียบในการเลี้ยงอะไรต่างๆ ไข่ใหม่แต่ลูกแมวนั้นเราไม่ต้องไปสร้างอะไร เราก็ปล่อยอยู่ในบ้าน การทำอย่างนี้ไม่ได้หมายความว่าเราไม่เอาใจใส่ลูกแมว ลูกแมวมันก็อยู่ได้อยู่ดี เพราะมันอยู่แค่ว่าห้าหกตัว เราก็รักมันและเลี้ยงมัน แต่เจ้าลูกเจี๊ยบร้อยตัวนั้น ถ้าเราไม่จัดให้ดีก็จะอยู่ไม่ได้ ถ้าไม่ตายก็จะเกิดปัญหา เราก็ต้องจัดต้องทำไปตามความเหมาะสมกับกิจการที่มันควรจะเป็น อันนี้ก็คือการคิดไปตามเนื้องานและเรื่องที่จะต้องจัดต้องทำ

ใจกว้างแท้ที่ยอมรับความจริง

ยอมรับความจริงแล้ว จะได้จัดทำให้ตรงตามเรื่อง

ถ้าแมวติดอยู่แค่ป้ายชื่อ ก็ปล่อยเลยไม่ต้องเอาใจใส่ลี วัตต่างๆ จะเป็นอย่างไร ชุมชนชาวบ้านจะทรุดจะโทรมอย่างไรก็ไม่คิดกัน มั่วแต่กลัว มั่วแต่เถียงกันเรื่องชื่อศาสนานั้นศาสนานี้ เลยไม่คิดถึงเรื่องงาน

เพราะไปติดอยู่กับเรื่องรูปแบบเรื่องป้าย แล้วก็เถียงกัน คิดว่าตัวนี้จะใจกว้าง แต่ไม่รู้ว่าคุณใจกว้างที่เฝ้าอยู่ที่ไหน

ความใจกว้างที่อยู่ที่การยอมรับความจริง ไม่ใช่ว่าคุณจะทำดี หรือคุณจะทำเลวทำชั่ว ฉันก็รับได้ทั้งนั้น นี่ใจกว้างหรือ คุณจะทำถูกหรือทำผิด ฉันก็ยอมรับได้ นี่ใจกว้างหรือเปล่า ดีไม่ดีถ้ามองไปมองมามันกลายเป็นอย่างนี้ จะปล่อยปละละเลยไม่ทำอะไรก็บอกว่าฉันใจกว้าง จะทำชั่วฉันก็รับได้ใจกว้าง จะทำดีฉันก็รับได้ใจกว้าง แต่ใจกว้างที่แท้ คือต้องยอมรับความจริง แล้วก็อยู่กับความจริง จึงได้บอกว่า

หนึ่ง ต้องรู้สภาพความเป็นจริงของสังคม และต้องมองเห็นชัดว่าเวลานี้สังคมของเราจะอยู่ได้อย่างไร ประเทศของเราส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับชุมชนชนบทที่มีตั้ง ๗๐-๘๐ เปอร์เซ็นต์ แล้วชุมชนชนบทนั้นอยู่ได้ด้วยอะไร สถาบันต่างๆ ของเรามีสภาพเป็นอย่างไร มันทรุดอย่างไร เมื่อรู้สภาพความเป็นจริง แล้วก็อยู่กับความเป็นจริงนั้น คือทำให้ถูกต้องตามเรื่องตามราว มีอะไรเป็นงานเป็นการที่ต้องแก้ไขต้องจัดทำ ก็ไม่ต้องไปเกรงกันอยู่เรื่องชื่อเรื่องป้ายอะไรเหล่านั้น ที่จริงการมองติดอยู่แค่ป้ายแค่ชื่ออย่างนั้น กลายเป็นการมองแคบคิดแคบไปด้วยซ้ำ เราควรจะต้องอยู่กับความเป็นจริง

สอง เมื่อรู้สภาพความเป็นจริง และยอมรับความจริงแล้ว ก็จะได้ไม่ปล่อยปละละเลย เวลานี้ปัญหาเกิดจากการปล่อยปละละเลยทั้งกิจการงานและประชาชนส่วนใหญ่ ถูกทอดทิ้ง บางทีก็พูดเหมือนนักบวชฉันไม่เกี่ยว เป็นเรื่องของสถาบันนั้น

อย่างรัฐเวลานี้ก็ดูท่าจะมีความโน้มเอียงอย่างนี้ เคยมีมานานแล้ว เช่นการศึกษาของพระเถรไม่มีกำลัง วัดในชนบททำหน้าที่ตามบทบาทไม่ได้ ก็มองว่าเป็นเรื่องของพระ ทางรัฐไม่เกี่ยว อันนี้เป็นเรื่อง

ของสังคมส่วนรวม เป็นกิจการเพื่อจุดหมายร่วมกัน ข้อที่จะแยกก็มี เพียงว่าฝ่ายรัฐจะมีบทบาทในเรื่องนี้อย่างไร แล้วฝ่ายพระจะมีบทบาท อย่างไร แล้วจะไปหนุนกันได้อย่างไร แม้ในเรื่องเดียวกันก็มีบทบาท ของแต่ละฝ่าย

รัฐ (หมายถึงประเทศชาติ ไม่ใช่แค่รัฐบาล) เป็นทั้งต้น กลาง และปลายของกิจการพระศาสนา

เริ่มต้น คนที่จะมาบวชเป็นพระก็ไปจากรัฐ จะต้องคิดวาง มาตรการว่าจะกลั่นกรองคนที่เข้าไปอย่างไร

เมื่อบวชเข้าไปแล้ว พระก็ตาม วัดก็ตาม กิจการพระศาสนา ก็ตาม ก็อาศัยกฎหมายของรัฐเป็นที่รองรับ รัฐทำคนให้เป็นพระไม่ได้ แต่สถานภาพของพระที่อยู่ในรัฐนั้น รัฐเป็นผู้ยอมรับ ถ้าพระไป ประเทศอื่น อย่างไปอเมริกา พระก็มีสถานะเป็นราษฎรคนหนึ่งเท่านั้น และ

ท้ายสุด พระ วัด และกิจการพระศาสนาเป็นอย่างไร ผลดี ผลร้ายก็มาตกแก่ประเทศชาติบ้านเมือง

ถ้าวัดมีปัญหา รัฐต้องรับผิดชอบด้วย จะปิดความรับผิดชอบ ไม่ได้ แม้แต่คณะสงฆ์ ก็ต้องขึ้นต่อการปกครองของรัฐ ใช่ไหม เพราะ รัฐนี้ไม่มีใครแยกตัวออกไปได้ กฎหมายอะไรเกี่ยวกับคณะสงฆ์จะ ออกมาได้ ก็ต้องออกจากรัฐ ไม่ใช่ว่าคณะสงฆ์จะไปออกกฎหมายเอาเอง ถ้าจะสืบสาวหาเหตุปัจจัยกันไป ถ้าคณะสงฆ์นี้บกพร่องอ่อนแอ ไม่ทำหน้าที่ เหตุหนึ่งก็เพราะการจัดระบบไม่ดี แล้วใครจัดระบบ ก็รัฐ นั้นแหละวางกฎหมายออกมา ทำให้ระบบมันเป็นอย่างนี้ ดังนั้นตัวการ สุดท้ายที่ต้องรับผิดชอบ ตัวเอกก็มาอยู่ที่รัฐนั่นเอง รัฐต้องรับผิดชอบ และไม่ปล่อยปละละเลย

เวลานี้ ต้องถือว่ามีการปล่อยปละละเลยมาก แล้วมาติดอยู่ แค่อ้อยค่าอะไรต่างๆ มองแค่นี้ๆ แคบๆ เฉพาะหน้าขณะนี้ก็พอจะ เห็นได้ว่า รัฐมนตรี หรือท่าน ส.ส., ส.ว. แทบจะไม่ได้มองปัญหา เหล่านี้เลย ไม่คิดว่ามันอยู่ในความรับผิดชอบของท่านอย่างไร

บ้านเมืองจะพังทลาย ไม่เข้าไปแก้ไข มัวเกียวกันว่าเรียกชื่ออย่างนั้นอย่างนี้ไม่ได้

ท่านดูทีวี ได้ทราบว่าตอนนี้มีเรื่องที่ไอทีวีนำมาออกรายการ

พระนวกะ: รายการ สน.ไอทีวี เขาเปิดโปงขบวนการพระที่ ชอบหลอกหลวง แก้ปัญหาด้วยวิธีไสยศาสตร์ทั้งหลายแหล่ จรด น้ามนต์ อ้างว่าเป็นร่างทรงของฤาษีตาไฟ แล้วก็หลอกให้คนจ่ายเงิน ครั้งละ ๒๐๐-๓๐๐ วันหนึ่งมีรายได้ ๒,๐๐๐-๓,๐๐๐ บาท มีการจับ เนื้อต้องตัวผู้หญิง เขาบอกว่าเขาไม่ได้ทำในนามของพระสงฆ์ เขาทำใน นามของฤาษีตาไฟ ไอทีวีนำเรื่องนี้มาเปิดโปง

พระธรรมปิฎก: นี่ก็เป็นตัวอย่าง ขนาดที่ทีวี เขายังเอามาออก เลย มันก็ประกาศชัดๆ แล้วว่าพฤติกรรมที่ไม่ใช่พระพุทธศาสนา พฤติกรรมที่ไม่ใช่เรื่องของพระนี่ปรากฏอยู่ชัดเจนโทนโท แล้วคนก็ยัง เชื่อ แสดงว่าผู้คนประชาชนเขวออกไปนอกกลุ่มนอกรทางเท่าไรแล้ว แล้ว การที่มีพฤติกรรมเสียหายนี้อย่างนี้ การที่เรื่องเสื่อมเสียใน พระพุทธศาสนาเกิดขึ้นอย่างนี้ จะมีผลกระทบต่อสังคมไทยใหม่ มี แน่หนอน เห็นชัดๆ ว่าพระทำอย่างนี้จะไม่ช่วยนำสังคมไปในทางที่ดี เพราะฉะนั้นจะต้องแก้

ฐานของการที่จะพัฒนาบ้านเมืองนั้น เนื้อหาสาระก็อยู่ที่การศึกษา แต่ใครทำหน้าที่นี้ ต้องมองให้กว้างลงไปถึงชุมชนชนบท แล้วก็จะเห็นว่า บ้านเมืองเรามี

หนึ่ง ครอบครัว หรือบ้าน

สอง โรงเรียน

สาม วัด

เวลานี้เราพูดกันว่าครอบครัวหรือบ้านนั้นแทบจะพังไม่ได้แล้ว พ่อแม่เอาลูกไม่อยู่ แค่วีรียาบ้าก็แยแล้ว พ่อไปที่โรงเรียนก็นำใจหาย โรงเรียนไม่น้อยกลายเป็นที่หลบไปเสพยาบ้า เด็กกินยาบ้ากันเป็นจำนวนมาก จนกระทั่งมีครูขายยาบ้า หรือไม่ก็ปล่อยเด็ก ไม่เอาใจใส่ จะหวังจากโรงเรียนก็ไม่ได้มาก แล้ววัดยังเป็นไปอีก กลายเป็นว่ามีพระเสพยาบ้า หรือมีคนไปบวชเพื่อใช้เป็นที่พักเสพยาบ้า

มองดูวัดเดี๋ยวนี้คนที่ควรรับผิดชอบก็ไม่เอาใจใส่ แล้วก็ถูกทอดทิ้งมาก เพราะฉะนั้น พูดกันตรงๆ พระก็ขาดคุณภาพ ไม่สามารถทำหน้าที่ของตัวเอง เพราะพระเดี๋ยวนี้มากมายอาจจะไม่รู้แล้วว่าอะไรเป็นพระพุทธศาสนาหรือไม่ใช่ ที่เรียกว่า “พระ” นั้น จำนวนมากเป็นเพียงคนภายนอกที่เข้ามาแอบแฝง ไม่ใช่บุคคลของพุทธศาสนาจริง พูดง่าย ๆ ก็คือ คนของรัฐที่ถูกปล่อยปละละเลยให้เข้ามาอาศัยและทำลายพระพุทธศาสนา ถ้าละเลยกันไปๆ มันไม่มีหลักแล้ว วัดก็จะกลายเป็นที่ซ่อนสุ่มไปเลย เวลานี้ข่าวก็มีได้อ่านได้ฟังกันอยู่แล้วว่าจะแห่งวัดกลายเป็นที่มั่วสุ่ม เป็นที่เสพยาบ้า เป็นที่คนเข้ามาแอบแฝงหากิน เป็นอย่างนั้นไป นี่ก็แสดงว่าบ้านเมืองเราจะหมดแล้ว

พระเถาดี คือคนของรัฐ ที่ได้รับคุณค่าซึ่งเป็นประโยชน์ของ
วัด พระเถาไม่ดี คือคนของรัฐ ที่เข้าไปแอบแฝงวัด

วัดนี้ควรรับหนักยิ่งกว่าใคร เพราะเป็นสถาบันซึ่งเป็นที่หวัง
ของสังคมในเชิงคุณธรรม ก็ต้องเป็นตัวที่ตรงข้ามกับปัญหาเลยทีเดียว
ที่นั่นถ้าวัดเสื่อมโทรมอย่างนี้ ก็คือสังคมนี้หมดแล้ว ชุมชนย่อยยับแล้ว
ตัวที่จะต้องป้องกันแก้ไข ทำให้ไม่มียาบ้า เพราะเป็นตัวที่ตรงข้ามกับ
อบายมุข กลับเป็นที่เสพยาบ้าเสียเอง นี่คือความพังทลายของสังคม

ผู้บริหารประเทศชาติเมื่อเห็นอย่างนี้ จะต้องทนอยู่ไม่ได้ ถ้ารัฐ
มีอยู่ ก็ต้องทำหน้าที่นี้ รัฐต้องบอกว่าเรายอมไม่ได้เด็ดขาด วัดจะเป็น
แหล่งที่กินเสพยาบ้าไม่ได้เป็นอันขาด

ผู้นำของประเทศก็อาจจะมาคุยกันเลยกับคณะสงฆ์ว่าจะเอา
อย่างไร ต้องพูดกันให้แน่นอนว่าใครจะมีบทบาทส่วนไหนแค่ไหน เอา
กันให้เด็ดขาด วัดจะมีการกินยาบ้าไม่ได้แน่นอน ใครจะรับผิดชอบแค
่ไหน ต้องทำงานกันอย่างมีเป้าหมาย และต้องมีความมุ่งมั่นแน่วแน่
ไม่ใช่ปล่อยกันไปเรื่อยเปื่อย แล้วก็ได้แคร์องทุกข์

ผู้บริหารประเทศชาติต้องถือเป็นเรื่องสำคัญ ถ้าจะเอา
ประเทศชาติไว้ คุณต้องแก้ ไม่ใช่ไปมองแต่เรื่องอะไรต่ออะไรข้างนอก
ไปประชุมโน่นประชุมนี่ เดียวนี้พูดกันหนักว่า “ระดับรากหญ้า” ว่าจะไป
ตามยุคสมัยอย่างฝรั่ง แต่บางที่ก็พูดๆ ไปอย่างนั้นเอง ไม่เอาใจใส่จริง
ว่ารากของหญ้าอยู่ที่ตรงไหน

เรื่องอย่างนี้ต้องอยู่ในอันดับแรก เพราะเป็นพื้นฐานของสังคม
ชุมชนชนบททั่วประเทศอยู่ด้วยหลักคำอันนี้ เราเอาใจใส่หรือเปล่า ถ้า
ไม่แก้ไขสังคมไทยจะสลายตั้งแต่ฐาน

เวลานี้เราเมืองครุฑปกครองท้องถิ่น พอมีเข้ามาก็ยุ่งกัน มีปัญหาที่คนวิตกกังวลหนักว่าจะกลับเป็นตัวซ้ำเติมชุมชน หนีไปดูสถาบันเดิมก็ไม่ไม่มีบทบาท ชุมชนก็เลือนลอย เคว้งคว้าง จะไม่มีหลักอะไรเหลือ วัดยังมีอยู่ แต่ไม่ทำหน้าที่ ครูก็แย่งไป แล้วสังคมก็ไม่ค่อยให้เกียรติครู พ่อแม่ก็ไม่รู้หน้าที่บทบาทของตัวเอง แล้วก็มีควมบีบรัดทางเศรษฐกิจ ไม่สามารถเกื้อหนุนลูกได้ เด็กเลยไม่มีปัจจัยภายนอกอะไรมาเอื้อ ก็ไหลลงไปในทางเสื่อมลงๆ อนาคตของชาติก็มีมืดมัว นี่คือปัญหาที่เราจะต้องเอาใจใส่ ต้องแก้ทันทีเลย ingsไม่ได้ อย่างนี้ทำไม่ไม่คิดกันให้จริงจัง

เราไปเน้นงานด้านปราบปรามแก้ไขปัญหากันมาก แต่งงานด้านสร้างสรรค์ป้องกันไม่ค่อยใส่ใจ

อย่างเรื่องยาบ้า บ้านเมืองลงทุนมากมายในด้านปราบปราม แต่งานพัฒนาคน ให้การศึกษาสั่งสอนคนให้มีภูมิคุ้มกันยาบ้า เราได้เอาใจใส่แค่ไหน ดีไม่ดีกลายเป็นว่า ใช้เงินด้านกำจัดปราบปรามตั้งร้อยบาทพันบาท แต่ด้านสร้างสรรค์ทำแค่สลึงเดียว

ขอให้มองชุมชนทั้งหลายทั่วประเทศ เราก็เห็นชัดอยู่แล้วว่า ฐานของชุมชนอยู่ที่ไหน ก็ไปรีบเสริมคุณภาพเสริมกำลังเสริมบทบาทของครอบครัว โรงเรียน และวัด ให้เข้มแข็งขึ้นมา

ถ้ามองตามรูปธรรม หน่วยที่ใหญ่มีขอบเขตพื้นที่มากที่สุดก็คือวัด โดยทางวัดมักเป็นที่ตั้งของโรงเรียนด้วย และโดยทางสังคม ก็เป็นศูนย์รวมของบ้านหรือครอบครัวทั้งหลาย

เมื่อรู้จุดรู้ตำแหน่งของการแก้ปัญหาชัดอยู่แล้ว ก็ระดมกำลังเข้าไปกู้พื้นฐานขึ้นมา สังคมของเราก็จะมีทางตั้งหลักยืนขึ้นได้

ด้านวัดเอง ปกติย่อมไม่ต้องใช้ทุนรอนมาก เพราะพระฟัง วัตถุประสงค์และวัดก็อยู่กับชุมชนอยู่แล้ว วัดควรร่วมกับชุมชนรับผิดชอบตนเอง แต่ในภาวะที่โหดร้ายแบบนี้ อย่างน้อยก็ต้องมีการกระตุ้น และการใช้ทุนก็เป็นเรื่องของหน่วยงานฝ่ายรัฐนั่นแหละที่เป็นผู้จัดผู้จ่าย ในการไปร่วมกับชุมชนและอุดหนุนด้านวัตถุประสงค์

ต้องคิดถึงเรื่องงาน จะต้องมีการบริหารจัดการ ส่งเสริมและควบคุม กันให้ชัด

วัดเป็นทั้งสถาบันศาสนา และสถาบันสังคม

วัดอยู่ในรัฐ อย่างมีขีดทอดเถียงกัน

พระพุทธศาสนานี้จะว่าไปก็มีจุดอ่อนอันหนึ่ง ตรงที่ให้เสรีภาพ และไม่ใช้วิธีรุนแรง ไม่มีการบังคับ จึงต้องมีหลักการและวิธีปฏิบัติที่สำคัญไว้เป็นประกัน คือการศึกษา เพื่อจะให้ผู้ที่ เป็นชาวพุทธตั้งแต่ พระ ต้องรู้ว่าอะไรเป็นพุทธหรือไม่ใช่พุทธ

เรื่องนี้อันที่จริงก็เป็นผู้ทำงานเป็นหลัก เช่นคณะสงฆ์ ต้องรีบ ออกมาก่อนเลย มาให้ความรู้ แยกให้ได้ ให้ชาวพุทธรู้ว่าอะไรเป็นพุทธ อะไรไม่ใช่พุทธ แต่ตอนนี้ก็ปล่อยปลดละเลย เมื่อคณะสงฆ์ย่อหย่อนไปหรือไม่มีกำลัง รัฐจะต้องมา รัฐจะต้องรับผิดชอบทันที

อย่างที่พูดเมื่อกี้ เรื่องสำคัญอย่างนี้ ระดับอธิบดีก็ไม่ไหว แต่ รัฐมนตรีก็ยังไม่พอ นายกรัฐมนตรีต้องออกมาเลย ลองดูสมัยก่อน ในหลวงรัชกาลที่ ๑ ทรงเองทันที ทรงออกกฎคณะสงฆ์เลย ใครเคยเห็น บ้าง ท่านจัดการเลย พระที่ทำเรื่องเหลวไหลอย่างนี้ เป็นเพียงคนของ บ้านเมืองที่เข้าไปแอบแฝง ในหลวงรัชกาลที่ ๑ ไม่ปล่อย แล้วประกาศ

ให้ชาวบ้านรู้เลย ว่าพฤติกรรมอย่างนี้ไม่ใช่พุทธศาสนา อันนี้หน้าที่ของ
รัฐ ที่จะหนุนและร่วมกับคณะสงฆ์

ถ้าคณะสงฆ์ขำอยู่หรืออ่อนแอไม่มีกำลัง รัฐต้องเอาทันที
เพราะมันเป็นผลประโยชน์ของประเทศชาติ ถ้าพูดแบบนักแยกส่วน
วัดเป็นทั้งสถาบันศาสนาและสถาบันสังคม ทั้งสองฝ่ายต้องมีบทบาท
ด้วยกัน ฝ่ายคณะสงฆ์มีบทบาทแคไหน ฝ่ายรัฐมีบทบาทแคไหน
จะต้องมาตกลงกัน จัดให้ได้ ไม่ใช่รัฐไม่มีบทบาท แล้วไปบดให้คณะ
สงฆ์

เวลานั้นมันกลายเป็นว่า ปล่อยปละลະเลยแล้วก็ซัดทอดกัน ว่า
อันนี้เป็นเรื่องของพระ รัฐก็เลยไม่เอาใจใส่ พระก็ถือว่าฉันไม่มีกำลัง
ไม่มีอำนาจ ฉันไม่มีอาชญาอะไรที่จะไปจัดการ ประเทศชาติก็เลอะ
หมด ไม่ต้องทำอะไรกัน

เรื่องนี้ออกทีวีนี้ ฟ้องซัดๆ เลยว่า พฤติกรรมที่ไม่ใช่
พระพุทธศาสนา มันเคลื่อนกลาตถึงขนาดนี้ และไม่มีใครรับผิดชอบ
จัดการ รัฐจะปิดความรับผิดชอบไม่ได้ การที่มองข้ามไปแสดงว่ารัฐไม่
อยู่กับความเป็นจริง ส.ส. ส.ว. ก็ไม่อยู่กับความเป็นจริง ไม่รู้จักว่า
อันนี้เป็นกิจการที่มีความสำคัญต่อประเทศชาติ ต่อความเสื่อมของ
สังคม มัวไปมองแต่เรื่องอื่นๆ

หนึ่ง ปิดความรับผิดชอบ

สอง ไม่อยู่กับความเป็นจริง

สาม ไม่รู้สภาพความเป็นจริง

บางที่มีเจตนาดีเหมือนกัน แต่เพราะไม่รู้สภาพที่เป็นจริง ก็เลย
ไม่สามารถอยู่กับความเป็นจริง แล้วก็ไม่สามารถมาทำหน้าที่รับผิดชอบ
ได้

มองดูกันไป จะเหมือนที่ว่ามีไหม

พุทธศาสนาของคนไทย ก็ได้แค่ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ

อย่างที่พูดเมื่อก่อนว่า พุทธศาสนาให้เสรีภาพ ไม่มีการกระทำที่รุนแรง ไม่บังคับ แต่ถ้าไม่มีการศึกษาก็จบเลย กลายเป็นอะไรก็ได้ ฉะนั้นในทางพระพุทธศาสนาจึงต้องเน้นการศึกษา เพื่อให้คนอย่างน้อยจับหลักได้ ว่าพุทธศาสนามีหลักการอย่างไร แล้วแยกผิดแยกถูกให้ได้ แยกว่าอะไรเป็นพุทธ ไม่ใช่พุทธ ตรงนี้ต้องทำให้ได้ เมื่อมีการขูดเลข ขอหวยเบอร์ ต้องบอกได้ทันทีว่านี่ไม่ใช่พุทธ อย่างนี้เป็นต้น แต่อันนี้ของเราไม่มีใครใส่ใจ

ในศาสนาใหญ่ๆ ที่เน้นศรัทธา ประวัติศาสตร์ก็บอกชัดเจนตลอดว่าเขาใช้วิธีบังคับ ก่อนยุคประชาธิปไตยนี้เขาฆ่าเลย แต่ในทางพุทธต้องอาศัยการฝึกฝนพัฒนา ให้ปฏิบัติชอบด้วยการศึกษา พุทธศาสนาจึงมีลักษณะเป็นแบบประชาธิปไตย

ถ้าพูดไปอีกที พุทธศาสนาของคนไทยก็ได้แค่ประชาธิปไตยของคนไทย ประชาธิปไตยของคนไทยเป็นอย่างไร พุทธศาสนาของคนไทยก็คล้ายๆ อย่างนั้น ประชาธิปไตยของคนไทยได้แค่ไหน พุทธศาสนาของคนไทยก็ได้แค่นั้น เอ นี่เป็นเพราะคุณภาพคนไทยมีแค่นี้หรืออย่างไร จึงมีประชาธิปไตยก็ตาม มีพุทธศาสนาก็ตาม ได้แค่นี้

พุทธศาสนากับประชาธิปไตยนั้นมีลักษณะคล้ายกัน คือให้เสรีภาพ ไม่บังคับ เมื่อไม่บังคับก็ต้องให้คนรู้จักศึกษา แล้วก็สามารถปกครองตนเอง มีความสามารถในการใช้วิจารณญาณ แล้วก็อยู่กับความถูกต้อง รักษาหลักการได้

แต่ปรากฏว่า คนไทยเรานี้เอาประชาธิปไตยมากรักษาหลักการไม่ได้ ไม่รู้แม้แต่ว่าหลักการคืออะไร เอาพุทธศาสนามาก็ไม่รู้ว่าการหลักการของพุทธศาสนาคืออะไร แล้วก็ไม่ได้ใส่ใจที่จะปฏิบัติตามหลักการของพุทธศาสนานั้น

ความมีเสรีภาพนั้น ไม่ใช่จะทำอะไรก็ได้ตามใจฉัน แต่ต้องมีหลักการเป็นตัวตัดสิน ว่ายังเป็นพุทธศาสนาหรือเป็นประชาธิปไตยอยู่หรือไม่

ดังนั้น เมื่อคนไทยไม่รู้เข้าใจ ไม่รักษาหลักการ เอาแต่เสรีภาพแบบจะทำตามชอบใจของตัว ก็จึงพูดได้เลยว่าพุทธศาสนาของคนไทยนี้ก็เหมือนกับประชาธิปไตยของคนไทย เราได้แค่นี้ แล้วจะแก้อย่างไรก็ต้องแก้ด้วยการศึกษา ต้องพัฒนาคนไทยให้รู้เข้าใจพอที่จะรักษาหลักการเบื้องต้นได้

มองให้กว้าง จะได้คิดให้ไกล

จะเอาใหม่ ถอยไปเป็นแบบฝรั่ง

ที่ต้องบังคับฆ่ากัน ก่อนจะมีประชาธิปไตย

เดี๋ยวนี้ ชาวพุทธเองบ่นกันมากขึ้นว่า เพื่อนชาวศาสนาอื่นเห็นพฤติกรรมคนไทยที่เป็นกันแปลกๆ แล้วเขาพูดทำนองตำหนิชาวพุทธว่าศาสนาของเขาไม่เป็นอย่างนี้ๆ ก็ให้รู้อย่างที่บอกเมื่อกี้ว่า เพราะชาวพุทธได้เลยเถิดไปจนไม่รู้หลักการของพระพุทธศาสนาว่าอะไรเป็นพุทธอะไรไม่ใช่พุทธ

เขาควรจะรู้ว่า ที่ทำอย่างนั้น เช่นไปชุดเลข ๖ ให้อัฒมวต ขอหวยอย่างที่ว่าเมื่อกี้ั้น ไม่ใช่เป็นพุทธ แล้วเรื่องสำคัญก็อยู่ที่ใช้เสรีภาพไม่เป็น จนกระทั่งเป็นคนไม่มีหลักอะไรเลย ซึ่งเป็นความเสื่อมโทรมอย่างยิ่ง

แต่อย่างน้อยเมื่อคนศาสนาอื่นมาว่า ก็บอกเขาได้เลยว่าภูมิหลังของศาสนาและหลักการมันไม่เหมือนกัน ของพุทธศาสนาที่เราใช้วิธีให้เสรีภาพ เพราะฉะนั้นคนจึงมีสิทธิ์จะถือปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ จะเชื่อหรือไม่เชื่อ แต่เราจะต้องให้การศึกษาคิดให้ดี ในแง่ที่ศาสนาอื่นเขาง่ายกว่า คือเขาใช้กฎเกณฑ์กติกากันบังคับ สมัยก่อนนี้อย่างที่ว่ารุนแรงมาก ถึงได้ฆ่ากันมา

ยกตัวอย่างที่ง่าย ๆ ชัด ๆ ประวัติศาสตร์ศาสนาของตะวันตก นั้นเป็นประวัติของ **persecution** คือการกำจัดกวาดล้าง และ **religious war** คือสงครามศาสนา

ถ้าหาความรู้กันบ้างก็จะรู้ว่า ศาสนาของตะวันตกนั้นเป็นเรื่อง สงครามและการกำจัดกวาดล้างกันทั้งนั้น อย่างแหม่มดหมอผี เขาบอกว่า คนพวกนี้ไม่นับถือพระเจ้า ไปเข้าพวกซาตาน คือเป็นพวกที่ถูกซาตาน ชักจูงไป ไม่ยอมเชื่อพระเจ้า หันเหจากพระเจ้า เพราะฉะนั้นจึงต้องฆ่า เขาตั้งศาล **Inquisition** ขึ้น อย่างสเปนเมื่อ ๓๐๐-๔๐๐ ปีก่อน ฆ่าคนที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นแหม่มดวันละเป็นร้อย นักวิทยาศาสตร์ สำคัญๆ ก็ถูกลงโทษรุนแรง อย่างกาลิเลโอก็จะถูกฆ่า แต่กาลิเลโอยอม สาราภาพผิด ยอมสละคำสอนของตน จึงลดโทษแค่ **house arrest** ชังอยู่ในบ้านจนตาย

เรื่องกาลิเลโอนั้น โป๊ปเพิ่งออกหนังสือให้อภัยเมื่อไม่นานมานี้ ที่จริงทางศาสนจักรควรขอโทษกาลิเลโอ เพราะเอาตัวเกมมาชั่ง กลับมาให้ภัยกาลิเลโอ คือกาลิเลโอไปสอนว่าโลกหมุนรอบดวง อาทิตย์ ศาสนจักรเขาว่าผิด คือสอนผิดจากความเชื่อของศาสนจักร หรือจากคัมภีร์ของเขา เขาก็จะจับฆ่า

ยิ่งกว่านั้น เมื่อไม่นานนี้ (๑๒ มี.ค. ๒๕๕๓) โป๊ปออก หนังสือขอโทษชาวโลก ที่ทางศาสนจักรคาทอลิกในอดีตได้ทำหั่น เบียดเบียนบังคับคนในเรื่องศาสนามามาก นอกจากพวกแหม่มดที่เผา ทั้งเป็นและแขวนคอหลายพันหรือหลายหมื่นแล้ว นักปราชญ์อย่างบรู โนก็ถูกเผาทั้งเป็น เซอร์วิตส์ก็ถูกเผาทั้งเป็น ในประวัติศาสตร์ทาง ศาสนจักรคริสต์ได้ใช้วิธีบังคับกำจัดคน ทำให้ล้มตายไปมาก

พุทธศาสนาถูกทำลายขนาดนี้ บ้านเมืองโทรมถึงอย่างนี้ ยังจะปิดตาไม่ใช่และไม่ให้ปัญญากันอีกหรือ

เมื่อพูดถึงเรื่องอย่างนี้ บางท่านที่ซึ่ระแวงก็อาจจะหาว่านี่เป็น
การพูดว่าพุทธศาสนาดีกว่าศาสนาอื่น ตรงนี้แหละสำคัญ จะต้อง
แยกให้ถูก การเล่าเรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องของความรู้ ซึ่งเป็นเรื่องจำเป็น
ว่าจะต้องหาความรู้และให้ความรู้กัน การไม่หาความรู้นั่นลิเป็นความ
ประมาทอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นหนทางแห่งความพินาศ

การรู้อะไรเป็นอะไร และเป็นมาอย่างไร ไม่ใช่การพูดว่าใคร
ดีกว่าใคร ยิ่งถ้าใครคิดจะเอาอย่างฝรั่งให้จริง ก็ยังต้องเน้นเรื่องการหา
ความรู้และให้ความรู้ และต้องทำให้ได้ถึงขั้นที่ว่าถกเถียงหาความรู้กัน
อย่างซื่อตรงเต็มที่ โดยไม่ตีกัน ไม่ทำร้ายกัน

ฝรั่งผ่านประสบการณ์ที่ขมขื่นยิ่งจากการห้าห้าปีหาทางศาสนา
และสงครามศาสนายาวนานเป็นพันปี กว่าจะตื่นหนหลุดมาได้
ประสบการณ์ในการตื่นหนนี้ ทำให้เขาได้สิ่งที่ดี อย่างน้อย ๒ อย่าง
คือความรักเสรีภาพทางศาสนา และการไผหาความรู้

แต่ก็จะต้องเข้าใจว่า ความรักเสรีภาพแบบฝรั่งนั้น เพราะภูมิ
หลังที่บีบคั้นกันมามาก ทำให้มีลักษณะเชิงลบ คือเป็นเสรีภาพที่เน้น
ด้านปกป้องตัวเอง คอยระแวงคอยกันหรือกลัวฝ่ายอื่นจะมาละเมิดต่อ
ตนเอง หรือจะได้เปรียบเสียเปรียบกัน แล้วก็นั่นการใช้กฎหมาย
บังคับขีดเส้นกันกันไม่ให้ละเมิด

คนที่ยึดติดเสรีภาพทางศาสนาแบบฝรั่ง เวลาได้ยื่นป้ายชื่อ
ศาสนานั้นนี้ ก็จึงหวาดระแวง และก็ยิ่งว่าทำไมต้องศาสนานั้นศาสนา
นี้ ทำไมไม่มีชื่อศาสนานี้ด้วย บางทีถึงกับยกมาอ้างว่าประเทศอเมริกา

เขาอย่างนั้นอย่างนี้ ทั้งที่ไม่รู้เรื่องของอเมริกาจริง ไม่รู้ทั้งปัจจุบันที่แท้ และไม่รู้ภูมิหลังของเขาเลย เป็นเพียงไปติดความคิดความรู้สึกแบบฝรั่ง ที่ระแวงระวังจะปกป้องตัวเองอย่างที่ว่าแล้วนั้น

คนไทยนี้มีเสรีภาพเชิงบวก แต่ไม่ชอบหาความรู้ ซึ่งเป็นจุดอ่อนที่ร้ายแรง ยิ่งเมื่อคนอื่นเขามองเสรีภาพแบบระแวงระวังคอยปกป้องตัว คนไทยก็มีแต่หอดถดถอย

บาทหลวงบันทึกไว้ ไม่มีประเทศไหนในโลก ที่ศาสนาทั้งหลายอยู่ได้เสรีเท่าประเทศสยาม

เสรีภาพเชิงบวกเป็นอย่างไร ก็คือไม่รังเกียจจริงจังจนไม่ระแวงระวัง ไม่ปกป้องตัวเอง แต่คอยให้โอกาสคนอื่นและชอบสมัครสมานจนฝรั่งเมื่อแรกมาเห็น แปลกประหลาดใจไม่คิดว่าจะมีที่ไหนในโลกเหมือนที่บาทหลวงฝรั่งเศสชื่อ ฌอง เดอบูร์ เขียนบันทึกไว้เมื่อมาเมืองไทยในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ซึ่งควรยกมาพูดกันบ่อยๆ ว่า

“ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าจะมีประเทศใดในโลก ที่มี

ศาสนาอยู่มากมาย และแต่ละศาสนาสามารถปฏิบัติ

พิธีกรรมของตนได้อย่างเสรีเท่ากับประเทศสยาม”

ทำไมบาทหลวงคริสตจึงพูดอย่างนี้ ที่จริงคนไทยน่าจะหาความรู้ แต่คนไทยก็เฉยๆ นี่แหละจึงว่าเป็นจุดอ่อนของเรา เมื่อไรโจรเข้าบ้านแล้วจึงรู้ตัว (บางทีก็ไม่รู้ว่าเป็นโจรด้วยซ้ำไป)

ทำไมบาทหลวงฌอง เดอบูร์ จึงว่าอย่างนั้น ก็ช้ดอยู่แล้วว่าเวลานั้นทางด้านยุโรป ประเทศคาทอลิกกับประเทศโปรเตสแตนต์ เพิ่งผ่านสงคราม ๓๐ ปีมาไม่นาน รบกันจนพินาศهلكลาญ และเฉพาะ

ในฝรั่งเศสเอง ก่อนหน้านั้น เมื่อปี ๒๑๑๕ ชาวคาทอลิกก็สังหารหมู่ชาวโปรเตสแตนต์ในช่วงวันเซนต์บาร์โธโลมิวไปแล้วราว ๑๓,๐๐๐ คน และระหว่างทำสงคราม ๓๐ ปีข้างนอกนั้น คาร์ดินัลริเชลลู/**Cardinal Richelieu** (บาทหลวงใหญ่ระดับรองจากโป๊ป) ซึ่งเป็นอัครมหาเสนาบดีฝรั่งเศส (บาทหลวงเป็นนักการเมืองได้เป็นแม่ทัพได้) ก็กำจัดพวกโปรเตสแตนต์ข้างในไปด้วย โดยยกทัพไปปิดล้อมเมืองของโปรเตสแตนต์อยู่ ๑๕ เดือน ในปี ๒๑๗๑ ๑ คนในเมืองอดตายไป ๓ ใน ๔ แล้วพอถึงปี ๒๒๒๘ ในรัชกาลพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๔ ที่ตรงกับสมเด็จพระนารายณ์มหาราช ก็กำจัดกวาดล้างพวกโปรเตสแตนต์ครั้งใหญ่อีกอย่างที่ว่าจะทำให้เหี้ยนแผ่นดิน พวกโปรเตสแตนต์หนีตายไปต่างประเทศถึง ๔ แสนกว่าคน

ขณะที่ทางฝรั่งเศสและยุโรปทั้งหมดฆ่าฟันกันระหว่างศาสนา ระหว่างนิกายอย่างนี้ เมื่อเขามาเมืองไทย ทำไมจะไม่รู้สึกประหลาดมหัศจรรย์ เพราะมันตรงข้ามกับประเทศของเขาเลย คนไทยต้อนรับคนต่างศาสนา แถมยังยินดีรับฟังบาทหลวงมาพูดด้วย ซึ่งในประเทศของเขา ทำอย่างนี้ก็ตายอย่างเดียว ฝรั่งเศสสังเกตเห็นท่าทีของคนไทยเป็นเรื่องแปลกประหลาด อย่างที่นายพลฝรั่งเศสสมัยนั้น ชื่อนายพลฟอร์บง กลับไปเล่าที่ฝรั่งเศสว่า

เมื่อผู้สั่งสอนศาสนาของเราแสดงคริสต์ธรรม คนไทยซึ่งเป็นคนอ่านอนซอนง่าย นั่งฟังธรรมปริยายนั้น เหมือนฟังคนเล่านิทานให้เด็กฟัง ความพอใจของเขานั้นไม่ว่าจะสอนศาสนาใด ก็ชอบฟังทั้งนั้น พระภิกษุสงฆ์ไม่เถียงเรื่องศาสนากับผู้หนึ่งผู้ใดเลย เมื่อมีคนยกคริสต์ธรรมหรือศาสนาใดๆ มาพูดกับท่าน ท่านก็เห็นว่าดีทั้งนั้น...

ขอให้สังเกตว่า พระไทยคนไทยโบราณพูดว่า ศาสนาทั้งหลาย ก็ดีทั้งนั้น ไม่พูดว่า ศาสนาไหนๆ ก็ดีเหมือนกัน แสดงว่าคนโบราณพูดได้ถูกต้องกว่า คือให้เกียรติว่าดีทั้งนั้น แต่ก็รักษาความจริงที่ว่าไม่เหมือนกัน เพราะจะให้เหมือนกันย่อมเป็นไปได้ เป็นเรื่องธรรมดา

ข้อสำคัญคือ คนไทยมีภูมิหลังที่ไม่ใช่แค่เสรีภาพทางศาสนา แต่เป็นความสมัครสมานสามัคคีทางศาสนาอย่างนี้ จึงไม่มองอะไรในแง่เกียจฉอน อย่างฝรั่งที่คอยแต่ระวังว่าจะพิทักษ์สิทธิและปกป้องตัว เมื่อพูดถึงพุทธศาสนาก็พูดลงไปตรงๆ ไม่ใช่ว่าจะยกตัวหรือจะกีดกันแบ่งแยกกับใคร

แต่คนไทยที่ติดความคิดเสรีภาพเชิงลบของฝรั่งมา พอได้ยินคำว่า พุทธศาสนา โดยไม่มีศาสนาอื่นพ่วงมาด้วย ก็ระแวงคิดเกียจหรือมองไปในทางแบ่งแยก และติดอยู่แค่นั้นจนบังตาตัวเอง ไม่เห็นงานการปัญหาที่จะต้องจัดทำและแก้ไขตามที่เป็นจริง เขาควรจะมองจะคิดถึงเรื่องศาสนาด้วยความรู้สึกที่สบายๆ ไม่ใช่ให้เรื่องศาสนาเป็นเรื่องที่น่าหวาดผวา

ถึงยุคนี้แล้ว ถ้าเราจะช่วยให้โลกมีความสงบสุขกันจริง ศาสนาทั้งหลายควรมาพูดกันอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา ง่ายๆ อย่างเรื่องหญิงชายต่างศาสนารักกันจะแต่งงานกัน ก็น่าจะให้โอกาสที่เป็นเสรีภาพจริงๆ

ทางศาสนาคริสต์สมัยก่อน คนพุทธจะแต่งงานกับคนคริสต์ก็ต้องให้เปลี่ยนเป็นคริสต์จึงจะแต่งงานได้ ต่อมาหลังจากคริสต์มีการประชุมใหญ่มหาสมัชชชาวาทิกันเมื่อปี ๒๕๐๕-๐๘ แล้ว ก็ขยับปรับตัวใหม่ จนกระทั่งเมื่อราว ๑๐ กว่าปีมานี้ ก็ยอมให้คนคาทอลิกแต่งงานกับคนพุทธได้โดยไม่ต้องเปลี่ยนศาสนา แต่ทางพี่น้องชาวมุสลิม

ปรากฏว่ายังตั้งเงื่อนไขอยู่ (ถ้าไม่เรียกว่าบังคับ) ถ้าคนพุทธจะแต่งงานกับคนมุสลิมต้องเปลี่ยนไปเป็นมุสลิม เรื่องอย่างนี้น่าจะมาพูดตกลงกันตรงไปตรงมาด้วยไมตรี ให้เป็นเสรีแท้จริง

เพราะคนระดับบริหารติดแค่อึดแค่ป้าย

ประชาชนส่วนใหญ่จึงถูกทอดทิ้ง

เมื่อพูดเรื่องนี้ ก็ขอย้อนไปถึงกรณีที่ว่าพระมีพฤติกรรมไม่ดีอย่างที่ไอทีวีเอามาออก ถ้าไอทีวีอยากให้ความรู้แก่ประชาชน และมีความเพียรพยายามอีกสักหน่อย ก็อาจจะไปเอาเรื่องในเมืองฝรั่งมาฉายให้คนดูด้วยว่า ในยุโรปสมัยก่อน ถ้าทำอย่างนี้ทางศาสนจักรคริสต์เขาเอาไปเผาทั้งเป็นหมดแล้ว ของเรามัวแต่ปล่อย ถึงจะไม่ทำแรงอย่างเขา ก็ต้องสั่งสอนให้ความรู้กัน เมื่อไม่ใช้กำลังบังคับ ก็ต้องยอมเมื่อยปากหน่อย บอกให้รู้ ชาวพุทธจะต้องแยกให้ได้ว่าอะไรเป็นพุทธ ไม่เป็นพุทธ

เรื่องนี้ทางองค์กรพุทธศาสนาจะต้องเน้น คณะสงฆ์จะต้องออกมาสอนชาวพุทธให้แยกให้ได้ว่าอะไรเป็นพุทธไม่ใช่พุทธ มิฉะนั้นมันจะเสียหายแก่สังคมอย่างยิ่ง เวลานี้คนไทยก็อ่อนแอ เอาแต่หวังผลจากการดลบันดาล ชอบนอนคอยโชค ไม่คิดทำ ไม่มีความเพียรพยายาม แล้วก็ปล่อยให้คิดว่าอย่างนี้เป็นพุทธศาสนา ซึ่งมันตรงข้ามพุทธศาสนาสอนให้สร้างผลสำเร็จด้วยการพากเพียร ด้วยการกระทำพยายามพึ่งตนด้วยการทำตนให้เป็นที่พึ่งให้ได้ ต้องทำให้ตรงจุดนี้

อย่างกรณีข่าวเมื่อสองสามวันก่อน หนังสือพิมพ์ลงว่าพระองค์หนึ่งหลอกผู้หญิงไปลงนะโนโบสถ์ แล้วไปแก้ผ้าเปลือยอะไรต่ออะไรกันนั้น เมื่อมองอีกที ก็ตั้งข้อสงสัยได้ ๒ แฉ

หนึ่ง เป็นไปได้ไหมว่าเป็นการสมคบกัน ระหว่างพระองค์นี้กับ ผู้หญิงคนนั้น คือสมคบกันสร้างข่าวทำลายพุทธศาสนา เราไม่ต้องคิด ต่อว่ามีคนจ้างหรือเปล่า ทำไมจึงว่าอย่างนี้ เราต้องตั้งข้อสงสัย เป็นไป ได้อย่างไรว่าชาวพุทธจะไม่ว่าโบสถ์เป็นสถานที่สำคัญอย่างไร แล้ว ผู้หญิงมายอมแก้ผ้าในโบสถ์ได้อย่างไร เขาต้องรู้แล้วว่าในโบสถ์เราจะ ไปทำอย่างนั้นไม่ได้ ถ้าพระองค์ไหนมาชวนอย่างนี้ ต้องรู้ทันทีว่าองค์นี้ ไม่ใช่พระ หรือเป็นพระที่เชื่อถือไม่ได้ ใช่ไหม เป็นไปได้ไม่ว่า ผู้หญิงคนนี้ไม่ว่าการนี้ทำไม่ได้ในโบสถ์ เขาไม่น่าจะใช้ชาวพุทธ เพราะฉะนั้นถ้าเป็นอย่างนี้เขาสมคบกันได้ไหม สมคบกันด้วยแรงจูงใจ อะไรก็ไม่รู้ หรือมีฉันทันที

สอง แสดงว่าพุทธศาสนาเสื่อมถึงขนาดที่ว่า พุทธศาสนิกชน ชาวบ้านไม่ว่าโบสถ์มีความสำคัญอย่างไร ใช้ทำอะไร จะปฏิบัติตัวที่ นั้นอย่างไร

แต่ไม่ว่าจะเป็นข้อไหนก็ตาม ต้องแก้ไขทั้งคู่ ทั้งสองข้อนี้ร้าย ทั้งนั้น เพราะฉะนั้น อยู่หนึ่งไม่ได้แล้ว ไม่ว่ารัฐหรือคณะสงฆ์ จะต้องรีบ แก้ไข สำหรับรัฐนั้น เหตุการณ์อย่างนี้แม้จะถือว่าเป็นเรื่องพระศาสนา (ที่จริงไม่ใช่พุทธศาสนาเลย) ก็เป็นเรื่องที่กระทบต่อผลประโยชน์ของประเทศชาติและทำร้ายประชาชน (ที่จริงเป็นเรื่องทำลาย พระพุทธศาสนาโดยตรง และคนนั้นเป็นคนของรัฐแท้ๆ ไม่ใช่คนของ พุทธศาสนาเลย) จะทิ้งไปได้อย่างไร

ผู้ปกครองประเทศจะนิ่งเฉยไม่ได้ จะปิดความรับผิดชอบ ไม่ได้ อย่างนี้ทำไม่ไม่คิด มัวแต่ไปเถียงกันเรื่องป้ายชื่อศาสนา มัวแต่ รังเกียจกัน หวาดระแวงเรื่องแตกแยกกัน อะไรต่ออะไร ไม่เข้าเรื่อง

อย่างนี้เป็นการมองแคบคิดแคบ ไปติดอยู่แต่ชื่อ ไม่มองที่ต้วงาน เนื้องาน ปริมาณงาน และความล่ำคัญของกิจการ

เพราะมั่วแต่ติดอยู่กับชื่อกับบ้ำย มั่วแต่กลัวคนโน้นจะว่า กลัวกลุ่มนี้กลุ่มนี้จะไม่พอใจ ก็เลยทอดทิ้งประชาชนส่วนใหญ่ แทนที่จะจัดการจัดงานให้เหมาะให้พอดีกันกับล่ำต้วส่วนขนาดและ ปริมาณงาน แล้วยู่ทำให้ถูกต้งตรงไปตรงมา ก็ได้แต่ปิดตาหลอก ต้วเองอยู่อย่างนี้

ที่ซาอุ และแม่แต่อเมริกา

มีหรือเสรีภาพทางศาศนาอย่างเมืองไทย

อย่างเรื่องทางศาศนา ซึ่งในยุคปัจจุบันเรบอกว่ต้งมีเสรีภาพทางศาศนານี้ เวลาคนไทยไปทำงานที่ซาอุ (คือประเทศซาอุดีอาระเบีย ในตะวันออกกลาง) พอไปถึงสนามบินของเขา ถ้ามีสร้อยคอมีพระ เขาจะให้ปลดออก และได้ยึนนานแล้ว ถ้าเป็นพระดินเผาเขาจะเอา ค้อนทุบให้แหลก แล้วยู่กวาดลงถึงขยะ ถ้าเป็นพระเหรียญเขาก็จะโยนทิ้งถึงขยะไป ได้ยึนมานานเป็นลึบๆ ปี

เคยถามรองปลัดกระทรงมหาดไทยท่านหนึ่งว่จริงไหม ท่านบอว่จริง ถ้าจริงแล้วทำอะไร ก็ไม่รู้จะทำอะไร เมืองไทยเราทำได้แค่นี้หรือ แล้วนี่ก็ลึบปีแล้ว เมื่อไม่นานนี้ก็ได้ยึนเด็ก (อายุเกือบ ๓๐) เขาก็ยังพูดอยู่อย่างนั้น ว่พวกเขาไปทำงานที่ซาอุ ก็เป็นอย่างนี้ พอไปลงสนามบินเข้าที่ด่าน ถ้ามีพระเครื่องเขาจะให้ถอดออกมา แล้วยู่เขาจะทิ้งถึงขยะไปเลย นี่คือนิ่งเคารพฐาของชาวพุทศ แต่เขาไม่ยอมให้เสรีภาพ ไม่ให้เกียรติ ไม่ให้โอกาสอะไรเลย

หนึ่ง ชาวพุทธนี้ไม่เดือดเนื้อร้อนใจ ใจดีเหลือเกิน เขาทำงาน ทำเราก็ไป เขาจะเอาอย่างไรก็เอา

สอง ในแง่ของรัฐ รัฐบาลน่าจะเอาใจใส่ ทำหน้าที่แทนเพื่อผลประโยชน์ของประชาชน ก็ติดต่อกันสิระหว่างรัฐบาลกับรัฐบาล ว่านี่เป็นเรื่องความเชื่อถือส่วนตัวของเขา ให้เขาเอาไปเป็นส่วนตัวได้ไหม

- ชั้นที่หนึ่ง ให้เป็นเสรีภาพในการนับถือศาสนา ก็น่าจะยอมว่าเป็นเรื่องส่วนตัว เขาก็ไม่ได้ไปทำอะไรใคร ถ้าไม่ได้
- ชั้นที่สอง ก็น่าจะประกาศแก่ประชาชนคนไทย ให้รู้ว่า ถ้าไปประเทศนี้แล้วอย่าเอาพระติดเข้าไป เพราะจะสูญเสียเปล่า คนงานที่เข้าไป มีพระที่ตัวเคารพนับถือบูชาติดตัว จะได้ไม่ต้องไปเสียเปล่า

แต่ในเมืองไทยเราไม่เอาใจใส่เลย ปล่อยกกันมาได้อย่างไร ตั้ง ๒๐-๓๐ ปี แล้วนักสิทธิมนุษยชนล่ะเอาใจใส่ไหม เรื่องระดับชาวบ้าน ที่เกี่ยวข้องกับคนส่วนใหญ่แบบนี้ กลับละเลยมองข้าม

เบาลงมาหน่อย ท่ออเมริกา ประเทศที่ว่าเซตชูเสรีภาพนักหนา นั้น คนไทยไปเมืองเขา ถ้าจะมีพิธีทางการ เช่นไปแต่งงานกัน ไปที่ **City Hall** จะจดทะเบียนสมรสต้องกล่าวคำปฏิญาณซึ่งแสดง ความยอมรับพระเจ้า คือ **God** ของเขา อย่างนี้เขาให้โอกาสเราที่เป็นคนนับถือศาสนาอื่นจากเขาไหม และคนไทยเรารังเกียจอะไรไหม ประเทศอเมริกามีเสรีภาพทางศาสนาจริงอย่างเราไหม (หรือเป็นเพราะคนไทยเราไม่ได้เจรจาต่อรองกับเขาอย่างเอาจริงเอาจังเพียงพอ หรือว่าจนท.ของเขาเห็นคนไทยไม่สำคัญ อย่างที่คนไทยเราชอบเรียกพวกตัวเองว่ากะเหรี่ยง ใครมีโอกาสน่าจะช่วยไปสืบสอบหาความรู้ให้ชัด)

ทั้งหมดนี้ก็เป็นเรื่องที่ว่าคนไทยเรานี้หละหลวมมาก มัวแต่ไป

คิดอะไรไม่รู้ ป้ายชื่อศาสนานั้นศาสนานี้ กลัวเขารังเกียจอะไรต่ออะไร เราน่ะไม่เคยรังเกียจใคร แต่คนอื่นเขารังเกียจ เขาบังคับ ไม่ให้เสรีภาพเลย แล้วคนไทยก็ทำไม่รู้ไม่เห็น เราควรจะอยู่กับความเป็นจริง เห็นแก่งาน เห็นแก่กิจการ เห็นแก่ผลประโยชน์ของประเทศชาติ อะไรมันสำคัญจำเป็นต้องทำ ก็ทำไปตามนั้น เราไม่ได้รังเกียจแบ่งแยกหรือบังคับอย่างที่เขาคำ

พระนวกะ: เป็นไปได้ไหม สถานภาพความรู้ในเรื่องพุทธศาสนาของรัฐและของคนที่จัดการนี้ก็ไม่พอ

พระธรรมปิฎก: ก็ใช่ นี่แหละตัวสาเหตุสำคัญเลย คือขาดความรู้ เป็นเรื่องซัดอยู่แล้วว่าชาวพุทธนี้จะให้ออกาสแก่คนศาสนาอื่น ถ้าเรารู้ว่าเป็นคนต่างชาติหรือเป็นคนต่างศาสนา ชาวพุทธจะให้เกิดิยติเป็นพิเศษ ไข่ใหม่ เวลามีโอกาสอะไรที่เป็นแบบของเรา และเราไม่แน่ใจว่าเขาจะทำได้หรือไม่ เราจะให้ออกาสหรือพูดก่อนให้เขาสบายใจว่า เออ คุณไม่ต้องทำหรอกอันนี้ แต่ปรากฏว่าศาสนาอื่นเขาไม่อย่างนั้น เขาเอาเขาเป็นหลัก แต่เราเอาเขาเป็นหลัก

โลกพัฒนามาขนาดนี้ ถ้ามีอารยธรรมจริง

คนก็ควรจะใจกว้าง ที่จะพูดความจริงกันได้อย่างเปิดเผย

ที่ว่าประเทศซาอุดีอาระเบียไม่ยอมให้คนงานไทยนำพระแม่แต่องค์เล็กๆ ที่ห้อยคอเข้าประเทศของเขานั้น เรื่องนี้ยังไม่ได้เห็นด้วยตัวเอง (ไม่ได้เดินทางไปกับเขา) และไม่ได้เอาหลักฐานจากเอกสาร จึงขอให้ไปตรวจสอบกันดู แต่ก็อย่างที่ว่าได้ยินบ่อย และถามรองปลัดมท. ท่านหนึ่งนานแล้วก็รับว่าจริง และคนงานไปกันมากมาย จึงสอบถามไม่ยาก

ส่วนที่อเมริกา ก็ไม่ได้ประสบด้วยตัวเอง แต่ระหว่างไปพักที่ประเทศนั้นคนไทยที่มาทำบุญในโอกาสแต่งงาน ก็ประสบกับตัวของเขา เรื่องอย่างนี้ ตรวจสอบไม่ยากทั้งนั้น แต่คนไทยเราที่เป็นนักสิทธิมนุษยชนและนิยมเสรีภาพ พอเจอเรื่องอย่างนี้ จะกล้าใส่ใจไหม

ประเทศอย่างซาอุดีอาระเบียนั้น ไม่เฉพาะพระพุทธรูปเท่านั้น แม้แต่รูปพระในแผ่นกระดาษก็ไม่ยอมให้นำเข้าประเทศของเขา และไม่เฉพาะพระพุทธรูปเป็นองค์ๆ หรือรูปเขียนรูปพิมพ์พระเท่านั้น พระที่เป็นภิกษุเดินได้นั้น ประเทศมุสลิมหลายประเทศก็ไม่ยอมให้เข้าเมืองเขา

มีประเทศมุสลิมประเทศหนึ่ง ซึ่งกำลังมีการริเริ่มที่น่าชื่นชม คือ อิหร่าน ชาวโลกเคยรู้จักกันทั่วสมัยอะยาโตะละ โคโมเญี ประเทศอิหร่านนับว่าเคร่งศาสนารุนแรงมาก อย่างที่เรียกว่าเป็น **fundamentalist** แต่มาเมื่อปีที่แล้ว อย่างไม่เคยคาดหมายทางประเทศอิหร่านมีท่าทีเปิดใจมาก ทางสถานทูตอิหร่านในเมืองไทยมีการมาหาพระ และถึงกับนิมนต์พระไทยไปพูดที่อิหร่าน ไม่นานนี้ก็มีหนังสือนิมนต์ให้พระเขียนเรื่องธรรมเพื่อนำลงในวารสารของสถานทูต เรื่องนี้นับว่าเป็นนิมิตดีอย่างที่ว่าแล้วว่าน่าชื่นชมยิ่ง น่าจะเป็นตัวอย่างแก่ประเทศมุสลิมอื่นๆ

ผู้รู้เรื่องราวทางศาสนาย่อมทราบกันดีว่า พระพุทธศาสนามีประวัติการเผยแพร่ที่สงบแท้จริง ไม่เคยมีสงครามศาสนา แม้แต่ที่เวลานี้ได้มีการสู้รบระหว่างลัทธิกับลัทธิในศรีลังกามาแล้ว และบางคนโยงมาเกี่ยวข้องกับเรื่องศาสนา ก็เห็นได้ชัดว่าเป็นเรื่องที่แตกต่างกันไกลจากสงครามศาสนา ที่รู้จักกันในประวัติศาสตร์ทางตะวันตก (ชาวพุทธและนักศึกษาก้าวไปควรรหาความรู้เรื่องนี้ไว้บ้าง) เรื่องอย่างนี้เป็นข้อมูล

ความรู้ ไม่ใช่เป็นเรื่องว่าศาสนาไหนดีกว่าศาสนาไหน แต่เป็นเรื่องที่ต้องรู้ตามที่ได้เกิดขึ้นเป็นไป คือเป็นเรื่องของประวัติศาสตร์

พร้อมกันนั้นก็เป็นที่รู้กันว่า พระพุทธศาสนาสูญสิ้นไปจากอินเดียเพราะถูกภัยสงคราม คือการทำลายของกองทัพมุสลิมเตอร์ก โดยที่ก่อนหน้านี้ชาวพุทธได้เสื่อมโทรมอ่อนแอลงไปแล้วเพราะความประมาท ไม่ว่าจะมีความสุขสบายจากการได้รับอุปถัมภ์บำรุงจนทำให้เห็นห่างจากการทำหน้าที่ต่อประชาชน หรือการกระจุกตัวกันอยู่ในถิ่นที่เจริญใหญ่ๆ ก็ตาม แต่ตัวตัดสินสุดท้ายให้หมดไป ก็คือการทำลายด้วยความรุนแรง

เรื่องราวเหล่านี้เป็นอย่างไรก็ควรเอามาพูดมาเล่ามาศึกษากัน ให้รู้ตามเป็นจริง เพราะความใจกว้าง หมายถึงการพูดความจริงกันได้ อย่างเปิดใจ ไม่ใช่การมัวเอาใจกัน ที่เป็นการสะสมอวิชชา

ศึกษาเหตุปัจจัยให้ถ้วนทั่ว

จะได้ปฏิบัติตัวให้ไม่ประมาทแท้

มีผู้สงสัยว่า ถ้าพุทธศาสนาสูญสิ้นเพราะทัพมุสลิมทำลาย เหตุใดศาสนาฮินดูจึงยังอยู่มาได้ คำตอบก็ง่าย ๆ

เหตุผลประกอบที่ขอพูดผ่านๆ ไว้หน่อยคือ ทั้งพุทธศาสนา และฮินดู ด้านหนึ่ง ก็เจริญด้วยอาศัยผู้ปกครองประเทศ คือมหากษัตริย์ (ทุกศาสนาในอดีตก็เป็นมาอย่างนี้ ในยุโรปบางยุคถึงกับบังคับว่าประเทศไหนกษัตริย์ถือนิกายใด ราษฎรต้องถือนิกายนั้น)

จะต้องทราบว่ ในอินเดียก่อนที่ทัพมุสลิมเข้ามานั้น ราชวงศ์ที่อุปถัมภ์พุทธศาสนาสุดท้าย คือ ราชวงศ์ปาละสิ้นไปก่อนแล้ว ต่อด้วยราชวงศ์เสนะที่เป็นฮินดู ซึ่งถูกทำลายโดยทัพมุสลิม แม้ในแง่การ

อุปถัมภ์บำรุงจากฝ่ายรัฐ พุทธศาสนาก็อ่อนแรงลงไปบ้างแล้ว เพราะ กษัตริย์หันไปบำรุงสถาบันฝ่ายฮินดู

อย่างไรก็ตาม เหตุผลด้านการอุปถัมภ์บำรุงนั้น ไม่จำเป็นต้อง ยกมาพิจารณาเลยก็ได้ แต่มีเหตุผลง่าย ๆ ที่ว่าทำไมพุทธศาสนาหมด แต่ฮินดูยังอยู่ได้ ขอพูดไว้ ๓ อย่าง คือ

๑. ผู้นำชาวพุทธ คือพระภิกษุ มีรูปลักษณ์และที่พำนักอาศัย แตกต่างและต่างหากจากคนทั่วไปเด่นชัด มองเห็นได้ง่าย จัดการได้ทันที ไม่เหมือนพรหมณ์ที่อยู่บ้านมีครอบครัว แกรมเป็นคนวรรณะสูง มีทรัพย์สินเงินทอง มีกำลังมาก การกำจัดผู้นำของฮินดู จึงเหมือนกับ ต้องกำจัดคนทั่วไปทั้งหมด

๒. การดำรงอยู่ของเนื้อตัวแห่งพุทธศาสนา ซึ่งเทียบกับ ศาสนาอื่นๆ แล้ว ไม่มีข้อบังคับเชิงพิธีกรรมเป็นต้น ต้องอาศัย การศึกษาสั่งสอน จึงจะอยู่ได้ คือไม่มีรูปแบบข้อปฏิบัติแน่นอนอย่าง ศาสนาแห่งศรัทธาและพิธีอย่างฮินดู เมื่อพระสงฆ์ที่เป็นผู้นำถูกกำจัด หมดไปแล้ว ไม่ช้าหลักพระศาสนาก็เลื่อนลงไปจากชาวบ้าน ซึ่งค่อยๆ ถูกกลืนไปในสังคมฮินดู (ดูสภาพเมืองไทยเวลานี้ก็แล้วกัน แพบจะ ถูกกลืนเมื่อไรก็ได้ เมื่อสองปีก่อนฮินดูก็ทำท่าจะตามมากลืน)

๓. ข้อดัดลืนสุดท้าย คือ ชาวพุทธไม่มีเครื่องต้านทาน หรือ เครื่องปกป้องตัวจากการถูกทำร้ายด้วยวิธีรุนแรง เพราะหลักปฏิบัติใน พระพุทธศาสนาเป็นเรื่องของการเว้นเบียดเบียนทำร้ายอย่างที่แทบจะ เรียกได้ว่าโดยไม่มีเงื่อนไขเลย ต่างกันไกลกับศาสนาฮินดูที่มีข้ออ้างใน การตอบโต้รุนแรงได้เต็มที่

ในขณะที่ชาวพุทธถูกทำลายข้างเดียวหมดไป ทฬฮินดูกับมุสลิม ก็ซบเซาด้วยกันต่อมาตลอด ๕๐๐-๖๐๐ ปี

อย่าไปเข้าใจผิดว่าฮินดูมีนักบวชเหมือนอย่างพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา นักบวชฮินดูนั้นเป็นส่วนที่ออกขึ้นมาทีหลัง ไม่เป็นส่วนสำคัญอะไรในระบบของฮินดู พราหมณ์ต่างหากที่เป็นหลักเป็นส่วนสำคัญในระบบวาระที่เป็นสาระของศาสนาฮินดู พราหมณ์นั้นอยู่บ้าน มีครอบครัว มีกิจการ อาจจะทำร่ำรวยมหาศาล หรือเป็นผู้ปกครองบ้านเมืองก็ได้ ศาสนาของเขาเป็นเนื้อเป็นตัวแห่งผลประโยชน์ของเขาโดยตรง แม้เพียงแง่หนึ่งอย่างเดียวก็นั้นเห็นได้ง่ายว่าทำไมพระพุทธศาสนาถูกทำลาย และสูญสิ้นง่าย และทำไมศาสนาฮินดูจึงอยู่มาคู่กับคนอินเดีย

คนรุนแรงจะครองโลก

หรือความรุนแรงจะทำลายโลก

บางคนอาจจะพูดถึงศาสนาฮินดูอย่างมหาตมาคานธี ที่มีหลักอหิงสา แต่นั่นจะเป็นการพรางตาตัวเอง ศาสนาฮินดูนั้นในแง่หนึ่งเป็นศาสนาที่คลุกเคล้าหลากหลาย คือรับหลักการและข้อปฏิบัติต่างๆ เข้าไปรวมไว้ หลักอหิงสาที่มาเน้นระยะหลังและระยะหนึ่งนั้น ที่แท้เป็นหลักการที่เด่นอยู่ในพุทธศาสนาและศาสนาเซน ตัวศาสนาฮินดูต่างๆ นั้นอยู่ที่แกน คือเป็นศาสนาแห่งพระเวท-การบูชาขัณฑ์-ระบบวาระ

พระเวทนั้น เป็นเรื่องของพราหมณ์ ที่เขาผูกขาดการศึกษาแต่ระบบวาระและการบูชาขัณฑ์ เป็นจุดตัดสำคัญระหว่างกษัตริย์พราหมณ์-ฮินดู กับกษัตริย์พุทธ

การบูชาขัณฑ์เป็นหลักการเดิมแท้ที่ยืนตัวของฮินดู มีทั้งหมดที่ยัญที่ฆ่าแพะ ๕๐๐ แกะ ๕๐๐ โค ๕๐๐ ทัณฑ์อควเมธ ที่ราชาใช้อ้างใน

การแผ่ขยายอำนาจแล้วฆ่าม้าบุญชายัญ จนถึงสรรพเมธ ที่ฆ่าทุกอย่าง
รวมทั้งมนุษย์บุญชายัญ

ในยุคกษัตริย์ถือพุทธ บางทีถึงกับห้ามการบุญชายัญและพยายาม
เลิกระบบวรรณะ ซึ่งเป็นจุดที่พวกพราหมณ์-ฮินดูขัดเคืองอย่างยิ่ง จึง
ต้องพยายามล้มล้างราชวงศ์ที่ถือพุทธ อย่างในสมัยพระเจ้าอโศก ทรง
ประกาศห้ามบุญชายัญ ย่ำบ่อยๆ ในศิลาจารึก พอพวกพราหมณ์ล้ม
ราชวงศ์ของพระเจ้าอโศก (ราชวงศ์โมริยะ) ลงได้ กษัตริย์ฮินดูขึ้น
ครองก็แสดงศักดิ์ดาเดชโดยประกอบพิธีอัศวเมธ ฆ่าม้าบุญชายัญ การ
บุญชายัญที่เจียบหายไปศตวรรษครึ่งก็คืนชีวิตขึ้นมาใหม่ แม้แต่สมัยเลย
พ.ศ. ๑๐๐๐ มาแล้ว กษัตริย์ฮินดูบางองค์ทำพิธีบุญชายัญอัศวเมธถึง
๔ ครั้งในรัชกาลเดียว

เรื่องระบบวรรณะก็เหมือนกัน ในสมัยราชวงศ์ปาละ ที่เป็น
กษัตริย์ชาวพุทธบำรุงพระพุทธศาสนา ได้บั่นทอนระบบวรรณะให้
หย่อนผ่อนคลายลงไป พอราชวงศ์เสนะของชาวฮินดู (ราชวงศ์สุดท้าย
ของฮินดูก่อนที่จะเข้าสู่คอมมิวนิสต์มาปกครอง) ล้มราชวงศ์ปาละ
ได้แล้ว ก็ฟื้นฟูระบบวรรณะให้เข้มแข็งขึ้นมา

เรื่องนี้ก็เป็นตัวอย่างเรื่องราวที่เล่าไปตามเนื้อหา ไม่ได้ว่า
ศาสนาไหนดีกว่า พุทธเราว่าการบุญชายัญและระบบวรรณะไม่ดี แต่ฮินดู
เขาว่ามีวรรณะจึงจะดี บุญชายัญจึงจะประเสริฐ พุทธเราไม่ให้ใช้วิธี
รุนแรง แต่ศาสนาที่เขาใช้วิธีรุนแรง เขาก็ว่าวิธีรุนแรงจึงจะดีและ
ถูกต้อง

พูดสั้นๆ ว่า มีทั้งภัยภายในแห่งความประมาท และภัยภายใน
นอกจากการรุกรานทำลาย ไม่ควรมองแต่เพียงแง่เดียวด้านเดียว

ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องที่ชาวพุทธจะต้องใช้เป็นบทเรียนว่าจะรักษา
ธรรมจักรไว้ได้อย่างไร

ถ้าจะเอาอย่างเขา ก็ต้องเอามาให้ครบกระบวนการ จะกล้าแสดงความเห็น ก็ต้องหาความรู้ให้เก่งด้วย

จะต้องพูดกันตามความเป็นจริง แล้วก็ปฏิบัติให้เกิดผลดี ถ้า
จะสอนหรือจะทำงานในเรื่องวิชาการ เราจะต้องมีความแม่นยำชัดเจน
ถ่องแท้จริงๆ ต้องพยายามให้ได้อย่างนั้น ซึ่งอันนี้เราต้องยอมรับว่า
ฝรั่งเขาเอาจริงเอาจังมากในเรื่องการค้นคว้าหาความรู้

เวลานี้เป็นที่น่าวิตกอยู่เรื่องสังคมไทย ว่าจะเอาอย่างฝรั่งแล้ว
ไปเน้นในเรื่องการแสดงความคิดเห็น ชอบพูดกันหนักว่าต้องหัดให้เด็กไทย
กล้าแสดงความคิดเห็น มันไม่ตรงเรื่อง เด็กไทยฝึกไม่นานหอรอกมันกล้า
แสดงความคิดเห็น ไวกว่าฝรั่ง ถ้าแต่ก่อนมันขี้อาย ไม่ซ้าหอรอกมันกล้ายิ่ง
กว่าฝรั่งอีก (ขอให้ดูเรื่องเพศเป็นตัวอย่าง สมัยก่อนอายนัก แต่
เดี๋ยวนี้ฝรั่งแทบตามไม่ทัน) แต่ส่วนที่ขาดคืออะไร คือกระบวนการหา
ความรู้

ฝรั่งที่กล้าแสดงความคิดเห็นอย่างนั้น เพราะว่ามันเป็นส่วนหนึ่ง
ของกระบวนการหาความรู้ หมายความว่า ถ้าจะเอาอย่างฝรั่ง ก็ต้องเอา
มาให้ครบกระบวนการ การแสดงความคิดเห็น ต้องมาคู่กับการหาความรู้
ความเห็นต้องมาจากฐานของความรู้ที่แม่นยำชัดเจนที่สุด และการ
แสดงความคิดเห็นนั้นก็เป็นการที่จะกระตุ้นให้ไปหาความรู้
เพิ่มขึ้นอีก เพื่อจะได้ความรู้ที่ถ่องแท้ชัดเจนมาแสดงความคิดเห็นที่
ถูกต้องใช้ประโยชน์ได้จริง เพราะฉะนั้นเป้าหมายแท้ๆอยู่ที่การหาความรู้

จึงต้องย้ำว่า การแสดงความเห็นต้องมาคู่กับการหาความรู้ เมื่อความรู้แม่นยำ ถ่องแท้ ชัดเจน ความเห็นก็ยิ่งเป็นประโยชน์ แต่ถ้าความเห็นไม่มีฐานความรู้ มันก็เลื่อนลอย ไม่ได้เรื่องอะไร แสดงไปทำไม ถ้าแสดงความเห็น เมื่อไม่มีความรู้ ไม่มีความเข้าใจ ไม่มีข้อมูลความจริง ก็เป็นความเห็นที่เลื่อนลอยไปเท่านั้นเอง ไม่รู้ไปเน้นกันอยู่ทำไมให้กล้าแสดงความเห็น โดยไม่ได้ย้่าให้ครบกระบวนการ

ท่านว่าอย่างไร ท่านไปเล่าเรียนอยู่ต่างประเทศมานาน เห็นฝรั่งเป็นอย่างไร ในเรื่องการหาความรู้

พระนวกะ: คือ คนที่จะถามอะไรนี้ ต้องเตรียมตัว อ่านให้รู้มากขึ้น ไม่ใช่พูดเป็นนกแก้วนกขุนทอง

พระธรรมปิฎก: ใช่ แล้วแสดงความเห็นเพียงมาเอาชนะกันบ้างอะไรบ้าง ว่าไปเรื่อยเปื่อย ทั้งๆ ที่ตัวเองไม่รู้เรื่องนั้นเลย ก็แสดงความเห็นกันไป วุ่นวายไปหมด เวลานี้สังคมไทยกำลังจะเป็นอย่างนั้น การแสดงความเห็นโดยไม่มีฐานของความรู้ ก็จะยิ่งซ้ำเติมสังคมให้หนักเข้าไปอีก ฉะนั้น ถ้าจะเอาอย่างฝรั่งก็ต้องให้ครบกระบวนการ

จะเป็นชาวพุทธจริง ต้องถือธรรมเป็นใหญ่

ไม่ใช่อยู่แค่เอาอัตตาออกมาตีกัน

เหมือนอย่างเราจะประชุม แล้วก็เอาวิธีประชุมแบบฝรั่งมา แต่เราขาดองค์ประกอบสำคัญในกระบวนการของการประชุม คือมนุษยธรรม เรานี้ ถ้ามันไม่มีอะไรสูงเหนือตัวตน แล้วตัวตนของแต่ละคนจะขยายโตออกมา แล้วมันก็จะมาปะทะขัดแย้งกัน แล้วก็จบอยู่ที่นั่น เวลาคนประชุมกัน ถ้าไม่มีความใฝ่ปรารถนาต่อเป้าหมายที่สูง หรือหลักการใหญ่สักอย่างหนึ่ง พอมาแสดงความเห็นของแต่ละคน ถ้าคนอื่นแสดง

ความเห็นไม่ถูกใจเรา ไม่ตรงกับเรา เราก็อโกรธ แล้วก็ขัดแย้งกัน เลยติดอยู่แค่นั้นเอง

แต่ในสังคมที่จะก้าวไปได้ เขามีสิ่งหนึ่งที่สูงเหนือตัวตน หรือ สิ่งที่ต้องการซึ่งใหญ่กว่าตัวตน เช่นสังคมที่ใฝ่ความจริง ต้องการรู้ความจริง ต้องการได้หลักการที่แท้ ความใฝ่ต่อความจริงหรือความอยากได้อันนั้นมันเหนือกว่าตัวตน ถึงอย่างไรก็ต้องเอาสิ่งที่มีหมายนั้นให้ได้ ตัวตนก็เลยเป็นเรื่องเล็กไป มันก็สยบตัวตนได้

ตัวอย่างสังคมญี่ปุ่น ที่เคยเอาชาติเป็นใหญ่ อะไรๆต้องเพื่อญี่ปุ่น ถ้าเพื่อญี่ปุ่นเป็นใหญ่เอาทั้งนั้น เรื่องส่วนตัวก็ถูกสยบได้ กำลังมีเรื่องหรือผลประโยชน์ส่วนตัว ทะเลาะกัน แต่พอบอกว่าเพื่อญี่ปุ่น ผลประโยชน์ส่วนตัวนั้นเล็กลงไปเลย ยอมลงกันได้หมด เพราะมีจุดรวมที่ใหญ่กว่า

แต่สังคมไทยเรานี้ ดูเหมือนว่าจะไม่มีอะไรที่เป็นสิ่งใหญ่เหนือตัวตนของแต่ละคน ที่จะเป็นจุดรวมอันเดียวได้ ที่ทุกคนก็ใฝ่เหมือนกัน ก็เลยติดอยู่กับตัวตนของแต่ละคน แล้วตัวตนนั้นก็ขยายโตออกไปตีกันกระทบกันระเกะระกะไปหมด แต่ถ้าคนไทยมีอะไรสักอย่างหนึ่งที่ทุกคนใฝ่ปรารถนาาร่วมกัน มันจะสยบตัวตนของแต่ละคนลงไปได้ ฝรั่งเศสตัวนี้คือความอยากจะเข้าถึงตัวความจริงให้ได้ แล้วเพื่อให้ถึงความจริงนั้นก็ยอม

ความจริงที่ฝรั่งเศสต้องการนั้น ก็ไม่ใช่อะไรอื่น เขาจะถึงหรือยังไม่ถึงก็ตาม ก็อยู่ในคำว่า “ธรรม” นั่นเอง ที่จริงชาวพุทธไทยเสียอีกมีหลักชัดเจนอยู่แล้ว พระพุทธเจ้าสอนไว้ดีกว่าให้ถือธรรมเป็นใหญ่ ถือธรรมสูงสุด แต่คนไทยก็เถลไถลไปหาผีสังเทวดา ไปไม่ถึงไหน ในที่สุดก็มาจบแค่ผลประโยชน์ตน และอัตตาตัวตนของแต่ละคน

พวกฝรั่งนั้น ตัวตนของเขาก็สำคัญ ฝรั่งก็ถือตัวเหมือนกัน แต่ความอยากเข้าถึงความจริงนี่มันใหญ่กว่า เขาก็จึงสามารถข้ามพ้นตัวตนไปได้ขั้นหนึ่ง ท่านไปจบปริญญาเมืองฝรั่งมาเห็นด้วยไหม

ที่นี้สังคมของเราไปเอารูปแบบแต่เพียงวิธีการประชุมบ้าง อะไรบ้างมา แคนั้นไม่ได้เรื่องหรอก เรื่องนี้จึงน่าเป็นห่วง จะให้เด็กกล้าแสดงความเห็น เดี่ยวได้ยิบๆ มันไม่ครบกระบวนการ ต้องเน้นเรื่องการหาความรู้ อันนี้เป็นเรื่องใหญ่มาก ฝรั่งจะอุทิศเวลาให้กับการหาความรู้มากเหลือเกิน บางคนเพื่อจะรู้อะไรนิดเดียวแล้วอุทิศชีวิตทั้งชีวิตให้เลย ข้ามน้ำข้ามทะเลไปสุดขอบฟ้าก็ได้เพื่อความรู้อันเดียวนี้ ของเราไม่มี หายากเหลือเกิน ใช่มั้ย

พระนวกะ: เริ่มมีแล้ว

พระธรรมปิฎก: เริ่มมีหรือ ต้องการหาความรู้จริงหรือ ถ้ามีได้ก็ดีสิ เอ คนรุ่นใหม่ๆ ไว้ใจได้หรือเปล่า อาจจะมีบ้าง ต้องแคว่ว่ามีบ้าง เพราะว่าเท่าที่ทราบ เด็ยวันนี้ครบกันมาก บอกว่าเด็กเด็ยวันนี้อะไรยากหน่อยไม่สู้แล้ว หนักหน่อยไม่ว่าคิดหนักหรือทำหนัก ต้องใช้ความเพียรพยายาม ไม่เอาเลย เด็ยวันนี้ครบกันอย่างนี้ ก็ดีถ้าเป็นอย่างที่ท่านว่า ก็เป็นนิมิตหมายที่ดี

ทุกฝ่ายต้องมุ่งจุดหมายสูงสุด พระพุทธศาสนาเพื่อประโยชน์สุขของประชาทั้งปวง

เรื่องที่เราหวังใจ ไม่ใช่กลัวจะเป็นป้ายชื่อไหน
ตั้งให้ตรงกับเรื่อง แล้วไปคิดว่าจะจัดการงานอย่างไร

เอาละนะ เรื่องที่ว่าที่ตั้งกระทรวงพุทธศาสนาหรืออะไรกันนี้
อย่ามัวติดอยู่แต่ชื่อแล้วเลยพาลละเลยทอดทิ้งประโยชน์ของประชาชน
ส่วนใหญ่ งานการที่เราควรจะทำ ก็ไม่จัดไม่ทำ

เรื่องนั้นะ ผู้บริหารประเทศชาติ จะเป็นท่าน ส.ว. ส.ส. หรือ
ใครก็ตาม ความจริงไม่ต้องรอให้เขามาเรียกร้องหรือ ตามปกติการ
งานที่ต้องจัดต้องทำมันมีมากอยู่แล้ว แต่เราอาจจะมองข้ามไป ก็ต้อง
พูดว่าทั้งประเทศเรามัวปล่อยปละละเลยกันมา จนทำให้มีการเรียกร้อง
กันขึ้น ซึ่งบางทีก็ดูไม่ติดด้วยซ้ำไป แต่ไหนๆ เมื่อมีการเรียกร้องกันขึ้น
มาแล้วนี่ ก็อย่ามัวไปติดอยู่กับเรื่องป้ายชื่อ เรื่องว่าศาสนาไหนศาสนา
นี้ซึ่งมันไม่เป็นเรื่อง

ความจริง พอได้ยินเรื่องแล้วก็รีบหันไปดูงาน ไปศึกษาว่า
กิจการงานพุทธศาสนาที่เกี่ยวข้องมีผลกระทบต่อประเทศชาติบ้านเมือง
นั้น มันมีปริมาณมากมายไหม มีความสำคัญต่อประโยชน์สุขของ
ประชาชนจริงไหม แล้วปัญหาที่จะต้องจัดการแก้ไขนั้น มีเรื่องจะต้อง

ทำกันแค่นี้ แล้วถ้ามันมีจริงเป็นจำนวนมากมาย ก็ต้องจัดต้องทำตรงไปตรงมา ถ้าจะต้องตั้งเป็นกระทรวงแล้วจะเรียกชื่ออะไร ก็เรียกตรงไปตรงมาตามนั้น ถ้าจะต้องเรียกว่ากระทรวงพระพุทธศาสนา ถ้ามันจำเป็นจะต้องเรียกเพราะมันตรงเรื่อง ก็เรียกกันไป ไม่ต้องไปรังเกียจ ไม่ต้องไปมัวกลัว เพราะว่ามันเป็นเรื่องของงานการ ไม่ใช่เป็นเรื่องของการที่ไปมีอคติอะไร ท่านพี่น้องที่นับถือศาสนาอื่น ที่เขามีใจกว้างขวาง คือเขายอมรับความจริง เขาก็ต้องยอมรับไปตามนั้น เพราะมันเป็นความจริง คนนับถือศาสนาอื่นที่มีใจเป็นธรรมเขาก็มีอยู่ เขาจะมามัวรังเกียจจริงอะไร เขาจะส่งเสริมด้วยซ้ำไป เรื่องนี้ไม่น่าจะกลัว แต่สิ่งที่น่าเป็นห่วงมันอยู่ที่ว่า ถ้าเกิดจะจัดงานกระทรวงพระพุทธศาสนาขึ้นมา แม้แต่ชาวพุทธ ไม่ใช่เฉพาะ ส.ว. ส.ส.

หนึ่ง จะมองเห็นตัวงานที่ต้องจัดต้องทำแค่นี้

สอง ถ้าคิดตั้งกันขึ้นมาแล้ว จะหาตัวคนที่เหมาะสม มีคุณสมบัติที่จะมาทำงาน ตั้งแต่เป็นรัฐมนตรีนี้ ได้เพียงพอ และเหมาะสมหรือเปล่า

จะเติมอีกข้อหนึ่งแถมเข้ามาเป็น**สาม**ก็ได้ คือเรื่องระบบราชการที่ประชาชนจะไม่ค่อยปลอดภัยไปรั้งมันใจ ยิ่งถ้าคนในระบบไม่รู้หลักพระศาสนา และไม่เข้าถึงสภาพความเป็นจริง ก็ควรจะคิดกันให้หนัก

อันนี้เป็นปัญหาใหญ่ที่น่าจะคิดมากกว่า ไม่ใช่ไปมัวติดกันอยู่แค่ชื่อแค่ง่ายและระแวงกันอยู่ ต้องดูตามเนื้อหาอย่างที่ว่าแล้ว

ที่นี้เหตุใดจึงจะมองไม่ค่อยเห็นตัวงาน และหาคนทำงานได้ยาก เพราะอะไร ก็เพราะว่าเราปล่อยปละเลาะเลี่ยนมานาน จนกระทั่งกิจการงานของพระศาสนานั้นหดเหี่ยว บ๊อแป้ เปลี่ยไปหมด ถึงขั้นที่ว่าเวลาจะจัดทำขึ้นมาก็มองตัวงานไม่เห็น และหาคนเหมาะได้ยาก

เพราะฉะนั้น สิ่งที่จะต้องทำก็ต้องเริ่มด้วยมาศึกษางานและคิดกันดูให้ดี ว่างานพุทธศาสนาที่เกี่ยวกับประเทศชาติและประชาชนในประเทศไทยนี้ มันมากกว่างานกระทรวงศึกษา หรือมากกว่างานกระทรวงมหาดไทยจริงหรือเปล่า อย่างนี้เป็นต้น ขอให้พิจารณากันในแง่

ไปหลงติดเสรีภาพที่คับแคบแบบฝรั่ง

เลยหลงตั้งจิตคิดแบ่งแยกอย่างไม่รู้ตัว

ได้ยินว่า เมื่อวันสองวันนี้ มีหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งลงบทความองเกรงว่า ถ้าตั้งกระทรวงพระพุทธศาสนา จะมีการแตกแยกระหว่างศาสนาอะไรต่างๆ อันนี้ก็กลายเป็นว่าท่านผู้เขียนเองนั่นแหละไปมัดเอาภาพป้ายชื่อและการติดในการแบ่งแยกหรือมีจิตใจรังเกียจเดียดฉันท์ของตัวเอง มาบดบังความเป็นจริงของการงานที่จะต้องทำเพื่อประเทศชาติ

ฉะนั้น ขอให้มองดูกันให้ตรงตามความเป็นจริง อยู่กับความ เป็นจริง คิดทำงานกันเพื่อประเทศชาติจริงๆ ตรงไปตรงมา แล้วจะไม่ มีปัญหาอะไร ขออย่าว่าให้อยู่กับความเป็นจริง

ถ้าเราจะรักษาป่าแล้วกลัวสวนจะว่า เลยทอดทิ้งป่าไม่ดูแลรักษา ถ้าจะจัดทำกิจการงานของประเทศชาติแล้วมัดเอียงมัดระวาง อย่างนี้ก็พินาศล่มจมกันหมด สวนเราก็ไม่ทิ้ง สวนเล็กๆเราก็จัดกันไป โดยมีวิธีการดูแลอย่างหนึ่ง แต่ป่ามีเนื้อที่บริเวณกว้างขวาง มีเรื่องต้อง จัดต้องทำมาก ไม่เฉพาะมีต้นไม้มากมาย ยังมีสัตว์ป่า มีอะไรต่ออะไร อีกซับซ้อน สิ่งที่จะต้องจัดทำมีมากมายเหลือเกิน ก็จัดทำกันไปตาม เองงาน

อย่างบ้านเมืองเขาตั้งกรมป่าไม้ ก็ไม่ต้องตั้งกรมสวนหย่อม ใครไปตั้งกรมสวนหย่อม หรือกระทรวงสวนหย่อม ก็กลายเป็นเรื่องประหลาดไป ป่าไม้ก็ตั้งกรมขึ้นมาดูแลโดยเฉพาะ ส่วนสวนหย่อม กทม.หรือเทศบาลก็ดูแลไป เป็นเรื่องที่ต้องทำกันไปตามความเป็นจริง

นอกจากหนังสือพิมพ์แล้ว ไปๆ ก็ได้ยินทางวิทยุ บางแห่งพูดทำนองว่า ทำอย่างนี้ก็หมายความว่าพุทธศาสนาดีกว่าศาสนาอื่นหรืออย่างไร เออ เรื่องนี้จะเกี่ยวของอะไรกับดึกว่าไม่ดึกว่า บอกแล้วว่าเป็นเรื่องของกิจการงาน นอกจากเรื่องการทำงานที่ต้องจัดต้องทำแล้ว ก็เป็นเรื่องปัญหาที่ต้องแก้ไขด้วย ถ้าเรามีปัญหาที่ต้องแก้ไขมากจึงต้องจัดต้องทำ แล้วการมีปัญหามากจะแสดงว่าพุทธศาสนาดีกว่าใครอย่างไร

ฟังข่าวอีกสถานีหนึ่งก็มีวิจารณ์ประกอบข่าวว่า ถ้าตั้งกระทรวงพุทธศาสนานี้แล้วจะเอาศาสนาอื่นไปไว้ที่ไหน นี่ก็เป็นตัวอย่างของการที่ตั้งจิตผิด ตั้งความคิดผิด ก็เลยมองอะไรผิดพลาดไป ไม่ตรงตามความเป็นจริง จะต้องเอาไปไว้ที่ไหนล่ะ มีอยู่อย่างใดก็เป็นอยู่อย่างนั้น แต่เราดูว่ากิจการที่มีอยู่ในประเทศชาตินี้ อันไหนเป็นเรื่องใหญ่จะต้องจัดทำเป็นพิเศษ เราก็จัดตั้งหน่วยงานองค์กรขึ้นมาเพื่อจัดทำงานนั้น กิจการอื่นที่มีอยู่ก็ทำกันต่อไป

เหมือนอย่างที่เราเปรียบเทียบไว้ ว่าเรามีลูกแมวห้าหกตัว เราก็เลี้ยงดูด้วยความรักใคร่ แต่เรามีลูกไก่ก็อึดยกว่าตัวเราจะเลี้ยงมันอย่างธรรมดาเราจะต้องสร้างเล้าให้ ทีนี้ ถ้าจะสร้างเล้าให้ลูกไก่ แล้วบอกว่าไม่ได้ๆ ทำไม่ไม่สร้างกรงให้ลูกแมวล่ะ ถ้าจะสร้างเล้าให้ลูกไก่ก็ต้องสร้างกรงให้ลูกแมว เสร็จแล้วลูกแมวไม่จำเป็นต้องมีกรง ก็เลยต้องรอ ไม่มีทางได้สร้างเล้าให้ลูกไก่ จะเห็นเลยว่ามันไม่เหมือนกัน เมื่อสร้างเล้าให้ลูกไก่อยู่ ลูกแมวก็อยู่ดีตามปกติ มันก็ไม่ได้เป็นอะไร

อีกตัวอย่างหนึ่ง ที่เปรียบเทียบเรื่องงานทำสวนกับงานรักษาป่า ก็เราเห็นอยู่ว่าป่ามันใหญ่มีเรื่องต้องจัดต้องทำมาก เราจึงตั้งองค์กรหน่วยงานส่วนราชการขึ้นมารับผิดชอบดูแลจัดการ ทั้งเรื่องงานที่จะทำ ทั้งเรื่องปัญหาที่จะแก้ไขเกี่ยวกับป่านั้น การที่เราไม่ได้ตั้งกระทรวงสวนขึ้นมา ก็ไม่ได้หมายความว่าเราทอดทิ้งสวน มันก็อยู่อย่างนั้น เราก็จัดทำอยู่แล้ว มีเจ้าหน้าที่ดูแลรับผิดชอบอยู่แล้ว ก็จัดต่อไปให้ดี ตามขนาดตามระดับตามปริมาณงานให้เหมาะสมกัน

อีกตัวอย่างหนึ่ง เหมือนกับว่ามีน้ำในแก้ว น้ำในขัน น้ำในบ่อน้ำในสระ แล้วก็น้ำที่อยู่ในอ่างเก็บน้ำใหญ่ๆ ตามหุบเขา น้ำในแก้วก็อยู่ในแก้ว น้ำในขันในบ่อก็อยู่ในระดับนั้นๆ ตามปกติ และเราก็จัดการดูแลที่เก็บที่ใส่ให้ดี แต่น้ำที่ซึ่งไว้เป็นอ่างเก็บน้ำใหญ่ๆ ตามหุบเขา ต้องสร้างเขื่อนเก็บให้ ทีนี้ใครจะมาเถียงว่า คุณจะไปสร้างเขื่อนที่อ่างเก็บน้ำนั้น ทำไมไม่สร้างเขื่อนให้น้ำในแก้วด้วย หรือไม่สร้างเขื่อนให้น้ำในบ่อ ในสระ ก็เลยไม่ต้องสร้างเขื่อนกัน เมื่อน้ำในอ่างเก็บน้ำใหญ่ตามหุบเขามันจำเป็น เป็นเรื่องที่ต้องจัดทำการดำเนินการให้เหมาะสมกันเพื่อจะได้เป็นอยู่กันไปด้วยดี เราก็ทำตามนั้น ส่วนน้ำ ในขัน ในแก้ว ในสระ ในบ่อ เราก็จัดทำไปตามระดับที่เหมาะสม ทุกอย่างก็เป็นไปด้วยดี คือมองไปที่กิจการงานที่ต้องทำ อะไรจะต้องทำหรือควรจะทำอย่างไรให้ได้ผลดี ก็ทำไป

คนที่มาเที่ยวคอยเกี้ยวอยู่ เขาจะสร้างเขื่อนสำหรับอ่างเก็บน้ำ เขาจะสร้างเอาไว้ให้ลูกไก่อยู่ เขาจะตั้งหน่วยราชการไว้ดูแลไปอะไรอย่างนี้ แล้วมาเถียงว่าทำไมไม่สร้างกรงให้ลูกแมว ไม่สร้างเขื่อนให้น้ำในบ่อในสระ ไม่สร้างกระทรวงทบวงกรมให้สวน อะไรทำนองนี้ อย่างนี้คิดแบ่งแยกหรือเปล่า ใจแคบหรือเปล่า

ความจริงเขาคงไม่ได้ตั้งใจใจแคบ คนไทยนั้นไม่ใจแคบหรอก แต่ไปตามไปติดความคิดแบ่งแยกแบบฝรั่งมา อย่างที่ว่าตอนต้นแล้วว่า ไม่ได้ศึกษาให้รู้จักฝรั่งจริง ก็ไปเอาเสรีภาพเชิงลบของเขามา เสรีจแล้วไม่เข้าใจพื้นฐานวัฒนธรรมของตัวเองด้วย ก็เลยมองอะไรคิดอะไรไม่ถูกแง่มองไม่ถูกมุม หรือไม่ตรงตามความเป็นจริง

นี่แหละ เพราะไม่ศึกษาไม่หาความรู้ให้เข้าใจในเรื่องที่จะพูดที่จะพิจารณา ก็เลยทำให้เกิดความคับแคบ มองดูเผินๆ เหมือนกับใจกว้าง แต่มองจริงๆ แล้วมันแคบ

คนไทยไม่ใจแคบ

แต่ระวังไว้ อย่าให้ปัญญาแคบ

ที่ว่าใจแคบนั้น บอกแล้วว่าคนไทยนั้นไม่ใจแคบหรอก เทียบกับคนประเทศอื่นที่โหนกสบายใจได้ เรื่องใจแคบไม่มี คนไทยไม่ใจแคบ แต่ต้องมาช่วยกันศึกษาหาความรู้ จะพูดจะพิจารณาอะไรก็หาความรู้ให้ชัด แล้วจะไม่เกิดปัญหา การสร้างสรรค์ประเทศชาติก็จะดำเนินไปด้วยดี มิฉะนั้นเราก็จะมาถ่วงการพัฒนาสร้างสรรค์ประเทศชาติ ละเลยมองข้ามปัญหาสังคม สิ่งที่ควรทำ ก็ไม่ได้ทำ สิ่งที่ควรแก้ไขก็ไม่ได้แก้ไข เพราะมัวไปติดอยู่กับรูปแบบและเรื่องถ้อยคำอะไรต่างๆ ไม่เป็นเรื่องเป็นราว เพราะไปตั้งจิตเริ่มความคิดผิดพลาด พอเริ่มผิดก็เลยมองผิดพลาดไปหมด จึงทำให้เกิดปัญหา

คนที่ติดอยู่กับความคิดอย่างนี้ ถ้าเป็นผู้บริหารประเทศชาติแน่นอนว่าประเทศชาติจะแย่หมด เพราะจะปล่อยปละละเลยไม่ดูแลเวลานี้เข้าใจว่าที่บ้านเมืองสังคมเสื่อมโทรมเป็นเพราะเหตุนี้ไม่น้อย คือมัวไปติดกับเรื่องแค่รูปแบบนี้ พอมองไปเจอตัวร้ายตัวช็อกก็ชะงักเอา

ป้ายชื่อบังตาตัวเองเสีย เลยไม่ได้มองดูปัญหา ไม่ได้มองดูกิจการงานที่ต้องจัดต้องทำ เสร็จแล้วบ้านเมืองก็ตกอยู่ในภาวะที่ถูกปล่อยปละละเลย กิจการต่างๆ มากมายไม่ได้รับการเหลียวแล ความเสื่อมโทรมก็เกิดขึ้น แล้วอย่างนั้นมันจะไม่เสื่อมได้อย่างไร

เพราะฉะนั้นขอให้ตั้งความคิดกันให้ถูกต้อง มองกันให้เห็นตามความเป็นจริง แล้วก็อย่างที่ว่าไปแล้ว ย้ำแล้วย้ำอีกว่าให้โยกย้ายความเป็นจริง แล้วก็มุ่งทำงานให้เกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติ มุ่งสร้างสรรค์ประโยชน์สุขแก่ประชาชน แล้วทุกอย่างจะเป็นไปด้วยดี

จึงได้บอกว่าตอนแรกไม่ได้สนใจเรื่องนี้ แต่พอได้ยินแล้วได้ยินอีกว่า มั่ววังเกียจจริงอนันต์เรื่องชื่อ เรื่องจะแตกแยกอะไร ก็เลยแปลกใจว่า เอ นี่เขาคิดอะไรกัน ทำไมมองกันแคบๆ คิดกันแคบๆ มันไม่ใช่แค่จิตใจคับแคบ นี่มันปัญญาแคบเสียแล้ว ฉะนั้นขอให้ทำใจสบายๆ ทำใจตรงไปตรงมา แล้วใช้ปัญญามองพิจารณาศึกษาให้ชัด ขอให้คิดเห็นแก่ผลประโยชน์ของประเทศชาติ และประโยชน์สุขแก่ประชาชน

อย่างที่ว่าแล้ว การจะตั้งกระทรวงพระพุทธศาสนาหรือไม่ตั้ง ไม่ใช่ประเด็นสำคัญ เดียวก็ผ่านไป แต่เรื่องที่เป็นปัญหา น่าเป็นห่วง ก็คือ ความคิดความเข้าใจ ที่ศนคต และทิวฎี ในใจของคน ที่ขาดความรู้ หรือตั้งไว้ผิด ซึ่งจะกลายเป็นเครื่องกีดกันขัดขวางการงานสร้างสรรค์ต่างๆ และจะเป็นอันตรายต่อประเทศชาติในระยะยาว จึงควรจะสร้างความรู้ความเข้าใจ ปรับความเห็นให้ตรง

ปัญหาสังคมไทยที่เกี่ยวเนื่องกับพระพุทธศาสนาตอนนี้นั้นรุนแรงแค่ไหน ถูกปล่อยปละละเลยทอดทิ้งกันมานานเท่าไร อย่างที่พูดแล้วว่า ชนบทเป็นฐานของประเทศชาติ ชุมชนก็มีแค่ครอบครัวหรือบ้าน แล้วก็โรงเรียน แล้วก็วัด เวลานี้มันจะย่อยยับไปทั้งหมดแล้ว

ช่วยกันฟื้นฟูวัดขึ้นมาให้เป็นจุดที่จะตรึงสังคมไว้สักหน่อย แล้วก็รีบรีบเข้ามาเพื่อจะมาสร้างสรรคร์ประเทศชาติกันต่อไป บางทีประเทศไทยเราจะลุกฟื้นคืนขึ้นมาเดินหน้ากันได้บ้าง

สรุปอีกทีว่า เรื่องกระทรวงพระพุทธศาสนานี้ จะตั้งหรือไม่ตั้ง ก็อย่ามาอ้างเหตุผลเรื่องกลัวศาสนาอื่นจะว่าอย่างไร เรื่องว่าจะเกิดการแตกแยก เรื่องว่าศาสนานี้ดีกว่า ศาสนานี้สำคัญกว่า อย่าเอามาอ้าง ถ้าจะอ้างก็ขอให้อ้างเหตุผลอย่างอื่น เช่นจะว่าฉันยังไม่เห็นเนื้อตัวของงาน หรือจะว่าฉันยังไม่เห็นคนที่เหมาะไม่ได้ ก็ว่าไปให้ตรงกับเรื่องของการงาน

ถ้าจะทำงานกันเพื่อความเจริญก้าวหน้าของสังคมประเทศชาติ และเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน ก็คิดกันตรงไปตรงมาในเรื่องการงานนั้น อย่ามาอ้างเรื่องความแตกแยกอะไรต่างๆ ซึ่งมันไม่เป็นจริง ถ้าไปอ้างอย่างนั้น คนที่อ้างนั้นแหละก็คือคนที่จิตใจไปติดอยู่ ยึดอยู่กับเรื่องความแตกแยก เรื่องความรังเกียจเดียดฉันท์ เป็นเรื่องของคนคิดสั้นมองแคบ จนมองไม่เห็นความเป็นจริง ก็ขอให้อยู่กับความเป็นจริง

อย่าเอาความไม่ยึดมั่น หรือความปล่อยวาง มาเป็นข้ออ้างที่จะปล่อยปละละเลย

ยังมีอีก ๒ ได้ทราบว่ บางท่านตำหนิชาวพุทธที่เรียกร้องเรื่องนี้ว่า มีความยึดมั่น

เมื่อมีผู้กล่าวว่อย่างนี้ ชาวพุทธก็ควรสำรวจตรวจสอบตัวเองด้วยว่เป็นอย่่างที่ถูกกล่าวว่หรือไม่ ถ้าทำการนี้เพื่อเอาเกียรติ เอายศ เอาโก้ หรือจะเอาสถานะที่ใหญโต แม้แต่แก่พระพุทธศาสนา เขาก็มีสิทธิตำหนิได้ว่อย่างนั้น แต่ถ้าชาวพุทธเรียกร้องตามเหตุผลเกี่ยวกับ

การงาน และเพื่อประโยชน์สุขแก่บ้านเมืองประเทศชาติและประชาชน โดยทำไปตามกำลังสติปัญญา ก็ไม่ใช่เป็นการยึดมั่น

พร้อมกันนั้นก็หันไปดูท่านที่ตำหนิตัวว่าด้วย ถ้าท่านพูดออกมา โดยยึดติดในเรื่องป้ายชื่อศาสนานั้นศาสนา นี้ ด้วยจิตใจหวาดระแวง เกีย่งแย่ง โดยไม่ได้มองที่ตัวงานและผลประโยชน์ของประเทศชาติ การพูดของท่านเองนั้นแหละก็กลายเป็นการพูดด้วยความยึดมั่น

เรื่อง*ความยึดมั่น* และ*ไม่ยึดมั่น*นี้ ควรทำความเข้าใจกันให้ชัด ไม่ควรเอามาพูดกันง่ายนัก

ที่ว่ายึดมั่นนั้น หมายถึง

- *ยึดมั่นด้วยตัณหา* คือ ยึดว่าจะต้องให้เป็นให้ได้อย่างนั้นๆ เพราะเห็นแก่ผลประโยชน์ของตน เห็นแก่การที่ตนจะได้จะเอา จึงยอมสละไม่ได้

- *ยึดมั่นด้วยมานะ* คือ ยึดว่าจะต้องให้เป็นให้ได้อย่างนั้นๆ เพราะเห็นแก่อำนาจความยิ่งใหญ่ หรือสถานะของตน จึงยอมใคร่ไม่ได้

- *ยึดมั่นด้วยทิฐิ* คือ ยึดว่าจะต้องให้เป็นให้ได้อย่างนั้นๆ เพราะคือรั้นติดอยู่ในความคิดเห็นของตัวเอง ไม่ยอมรับฟังใคร ไม่แสวงปัญญาหาความรู้ ไม่อยู่กับความเป็นจริง

รวมความว่าเป็นเรื่องของตัวตนทั้งนั้น ไม่เป็นไปด้วยปัญญาที่มองดูความจริง เพราะฉะนั้น คนที่พูดว่าฉันไม่ยึดมั่น บางทีก็ไม่ได้รู้ว่าความไม่ยึดมั่นที่ตัวพูดนั้น เป็นเพียงความยึดมั่นอีกด้านหนึ่ง

ที่เห็นง่าย ๆ ก็คือ คนที่เอาความไม่ยึดมั่นขึ้นมายึดไว้ แล้วไม่ทำอะไร ไม่เอาอะไร แล้วก็บอกว่าฉันไม่ยึดมั่น แต่เขาไม่รู้ตัวว่าเขาทำไปตามความไม่ยึดมั่นที่เอามายึดไว้ คือเป็นเพียงความยึดมั่นในความไม่ยึดมั่นเท่านั้น เป็นความยึดมั่นซ้อนเข้าไปอีก ความไม่ยึดมั่นที่เห็นนั้นเป็นไปเองด้วยปัญญา ไม่ต้องเอาความไม่ยึดมั่นขึ้นมายึดไว้

การยึดมั่นในความไม่ยึดมั่นนี้ เป็นอันตรายมาก คนที่อยู่ด้วยความไม่ยึดมั่นที่ยึดถือไว้นี้ บางทีก็พูดว่าจะ “ปล่อยวาง” มีเรื่องราวที่ควรจะทำก็ไม่ทำ มีปัญหาที่ควรจะทำก็ทำไม่แก้ บอกว่าปล่อยวาง แต่ที่จริงนี่ไม่ใช่ปล่อยวาง แต่เป็นการปล่อยปละละเลย ซึ่งก็คือ **ความประมาท** ที่พระพุทธเจ้าทรงเตือนหนักว่า เป็นทางแห่งความตาย (ปมาโท มจฺจุโน ปทํ)

เพราะฉะนั้น อย่าปล่อยวางเพียงด้วยความไม่ยึดมั่นที่ยึดถือเอาไว้ และอย่าเอาความปล่อยวางมาเป็นข้ออ้างที่จะปล่อยปละละเลย เพราะอันนั้นไม่ใช่ความปล่อยวางอะไรเลย แต่เป็นความประมาทแท้ๆ

ประมาทกันมานานักแล้ว

เมื่อตื่นขึ้น ก็ขอให้ไม่ประมาทระยะยาว

อย่างการชุมนุมของชาวพุทธที่เรียกร้องตั้งกระทรวงพระพุทธศาสนา ก็เป็นตัวอย่างเป็นตัวอย่างได้ชัดเจน คือประมาทกันมานานจนจะแยกอยู่แล้ว มองในแง่ดี ก็คือ บางส่วนรู้ตัวขึ้น ตั้งตัวไม่ทันก็ทำได้

แค่นี้ก่อน ก็เริ่มไม่ประมาทขึ้นมา แต่ข้อสำคัญต้องไม่ประมาทระยะยาว ในการที่จะคิดและทำการด้วยความเพียรต่อเนื่องและสนิทเนียน ไม่ใช่ไหลขึ้นมาแล้วก็หาย

ถ้าถามผมว่าเห็นด้วยไหมที่ชาวพุทธมาชุมนุมเรียกร้องนี้ ผมไม่ขอตอบว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย แต่ตอบได้ว่า ถ้าไม่ต้องทำได้ ก็ย่อมดี เพราะอะไร เพราะมีทางเลือกเปรียบมาก อย่างน้อย

๑. ประชาชน ซึ่งก็คือชาวพุทธทั่วไป มีทัศนคติไม่ดีอยู่แล้ว ต่อการที่พระหรือแม่แต่ชาวบ้านชาวพุทธจะมาชุมนุมอย่างนี้ ดังนั้นชาวพุทธเองก็จะแบ่งแยกแตกกันต่อกันเอง เสียกำลัง แม้วจะทำอย่างสงบอ่อนโยนเท่าไร ก็ได้แค่ตืดขึ้นขึ้นมาบ้าง ทำให้พวกที่จะโจมตี ดิเสียนไม่ได้มากนัก

๒. ข้อสำคัญอยู่ที่ว่า กลุ่มคนเป้าหมายที่มุ่งให้รับฟังและปฏิบัติตามคำเรียกร้องนั้น เขารู้อยู่แล้วว่าพระสงฆ์และแม่แต่ชาวบ้านชาวพุทธ จะไม่ทำอะไรรุนแรง ถึงจะมากันเป็นพันเป็นหมื่น เขาก็สามารถจะทำหนึ่งเฉยไม่ใส่ใจ

เวลานี้ ยุคนี้ ก็รู้กันอยู่แล้วว่า เขากลัวความรุนแรงมากกว่าเหตุผล เพราะฉะนั้นเขาจะกลัวคนพวกอื่น ๒๐๐-๓๐๐ คน มากกว่าเกรงชาวพุทธหมื่นคน หมายความว่าถ้าคนทีรุนแรงมาชุมนุมเพียงไม่กี่ร้อยคน เขายังจะต้องขมิขมันลุกขึ้นมา อย่างน้อยมาขอเจรจาต่อรองหรือเอาอกเอาใจบ้างมากกว่า

แม่แต่สื่อต่างๆ ที่เอาผู้ชุมนุมเป็นเป้าโจมตีว่าไปต่างๆ นั้น เหตุหนึ่งก็เพราะเขารู้ดีว่าชาวพุทธจะไม่ทำอะไรเขา หรือพูดง่ายๆ ว่าไม่มีพิษสง

ความจริง จะดีเทียบผู้ไปชุมนุมนั้น ถ้ามีใจเป็นธรรม เป็นกา
ไม่ถูกต้องที่จะดีเทียบข้างเดียว การดีเทียบผู้ชุมนุมนั้นก็จะเป็นไปตาม
ทัศนคติสืบกันมาที่ชาวพุทธมีความคาดหวังต่อพระสงฆ์ แต่ในแง่
กิจการบ้านเมืองแล้ว เห็นว่าควรตำหนิผู้บริหารประเทศชาติ ที่ขาด
ความเคารพใฝ่ใจต่อปัญหาที่แท้จริงของบ้านเมือง เป็นความเฉยเมย
เนื่องจากขาดความรู้เข้าใจปัญหา และไม่ใฝ่ใจเรียนรู้กิจการต่างๆ ที่ควร
จะรู้เข้าใจและจัดดำเนินการ

เมื่อพูดรวมๆ ผู้ชุมนุมนั้นได้คะแนนในข้อที่มีน้ำใจต่อ
พระพุทธศาสนา ต่อประเทศชาติ ไม่เฉยเมย และตื่นตัวขึ้นมาสู่ความ
ไม่ประมาท อย่างน้อยก็เฉพาะหน้า (ถ้าเป็นญาติโยมคฤหัสถ์ เมื่อทำ
โดยสงบสุภาพ ก็แทบไม่มีเหตุผลที่จะไปตำหนิ) แต่ในด้านวิธีการ
จะต้องไปคิดกันให้หนัก

ส่วนทางฝ่ายผู้ดีเทียบนั้น ถ้าเพียงตึงเตือนให้สติกัน แล้ว
ตัวเองก็ตื่นตัวที่จะศึกษาหาความรู้ ก็จะมีคะแนนดีขึ้นขึ้นมา แต่ถ้าดี
เทียบแบบด่าว่า ก็กลายเป็นคนเฉยเมย ไม่มีน้ำใจ และอาจจะ
กลายเป็นเจริญโมหาคติไป

ชาวพุทธควรจะรู้ตัวด้วยว่า ชาวพุทธแทบไม่มีความรู้สึก
ในทางถือกลุ่มถือพวก แต่ละคนจึงพากันไปตามความคิดความเห็นของ
ตัว เมื่อไม่ศึกษาหาความรู้ ขาดความเข้าใจ ก็ระจัดกระจาย แหก
กันเอง พุดในแง่หนึ่งจึงกลายเป็นว่าจะสิ้นชาติสิ้นศาสนาได้ง่าย

ชาวพุทธควรจะได้เรียนรู้จากเหตุการณ์นี้ แล้วศึกษาหาความรู้
และจัดวางแนวทางของตนให้ได้ผลดี โดยมีความไม่ประมาทที่แท้
(ประมาทกันมานานักแล้ว)

ทำอะไรสายกลาง คือทำด้วยความรู้เข้าใจให้พอดี ที่จะได้ผลสอดคล้องกับความเป็นจริง

มีคำถามเพิ่มหลังวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๕

คำถามหนึ่งว่า: มีผู้บริหารระดับรัฐมนตรีท่านหนึ่งออกมาพูดว่า วัฒนธรรมนั้นแหละใหญ่คลุมศาสนาไว้แล้ว ทำไมเขาพูดอย่างนั้น

วัฒนธรรมเป็นวิถีชีวิต เป็นผลจากการปฏิบัติหรือการดำเนินชีวิตตามหลักศาสนา คือ ศาสนาเป็นฐานเป็นหลัก แล้วในเมืองไทยนี้ จากคำสอนของพระพุทธศาสนา คนประพฤติปฏิบัติก็ตาม มีเรื่องประกอบในการปฏิบัติ เช่นดนตรี สิ่งก่อสร้างก็ดี จึงเกิดเป็นวัฒนธรรมขึ้นมา ทำไมเขาพูดกลับหัวกลับหางอย่างนั้น

พระธรรมปิฎก: คำของผู้บริหารนั้นผมไม่ได้ยินด้วยตัวเอง แต่อย่าตีเตียนเขาข้างเดียว ต้องตำหนิพระสงฆ์ด้วย ว่าเป็นความบกพร่องของพระสงฆ์ พระสงฆ์ไม่ได้ทำหน้าที่ ไม่อบรมสั่งสอนขามาในอดีต เขาจึงเติบโตขึ้นโดยไม่มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง

อีกคำถามหนึ่งว่า: บางท่านแสดงความเห็นทางลือว่า การตั้งกระทรวงพระพุทธศาสนาเป็นการเข้าไปอยู่ในความโอบอุ้มของรัฐ เข้าสู่ระบบพึ่งพา ซึ่งจะทำให้พระพุทธศาสนาอ่อนแอลง

พระธรรมปิฎก: ในแง่นี้ ก็ต้องไม่ประมาท เขาเป็นห่วง เขาเตือนก็ดีแล้ว แต่ก็ต้องดึงว่า ท่านที่แสดงความเห็นอย่างนั้นบางทีก็ไม่ตรงประเด็น หรือไม่ก็ไปสุดโต่ง เป็นการพูดไปข้างเดียวแง่เดียว หรือขึ้นเดียวตอนเดียว

ที่ว่าไม่ตรงประเด็น เพราะหน่วยราชการที่ทำงานกับพระสงฆ์ก็มีอยู่แล้ว คือกรมการศาสนา ถ้าจะไปอยู่ในความโอบอุ้มของรัฐ ก็ถูกโอบอุ้มมาตั้งแต่มีกรมการศาสนาแล้ว

ว่าที่จริง เดิมทีเดียว หน่วยราชการที่รับผิดชอบงานพระพุทธศาสนาก็เป็นกระทรวงมาก่อน คือตั้งแต่เริ่มจัดระบบราชการแบบสมัยใหม่ ในสมัยรัชกาลที่ ๕ คือ ร.๕ ทรงตั้งกระทรวงธรรมการขึ้นมา ให้พระพุทธศาสนาเป็นใหญ่ และให้การศึกษาย่อยอยู่กับพระพุทธศาสนา ต่อมาสมัย ร.๖ จึงเปลี่ยนเป็นกระทรวงศึกษาธิการ และธรรมการก็เล็กลงมา เป็นกรมธรรมการ ซึ่งก็รู้กันว่าเป็นเรื่องงานพระพุทธศาสนา แล้วต่อมาจึงเปลี่ยนชื่อเป็นกรมการศาสนา

เพราะฉะนั้น ในแง่นี้มันก็ไม่มีอะไร เป็นเพียงการเปลี่ยนขนาด ถ้าเป็นการโอบอุ้ม ก็เป็นการโอบอุ้มเล็ก กับโอบอุ้มใหญ่ เมื่อเรารู้ว่าการโอบอุ้มฟุ้งพานั้นไม่ดี เราก็จัดให้เป็นแบบอื่น ไม่ให้เป็นแบบโอบอุ้มฟุ้งพา ไม่เอาทั้งอุ้มเล็ก ไม่เอาทั้งอุ้มใหญ่

จึงเป็นอันว่า ปัญหาไม่อยู่ที่นั่น แต่อยู่ที่การจัดระบบความสัมพันธ์ และในเมื่อความสัมพันธ์กันนั้นจำเป็นต้องมี ประเด็นจึงอยู่ที่การจัดโครงสร้างและระบบงาน ตั้งแต่จัดระบบความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับวัดให้ถูกต้อง อย่าให้เป็นระบบโอบอุ้มฟุ้งพา ถ้าจัดระบบถูกต้องแล้วบางทีขนาดยิ่งใหญ่ก็ยิ่งดี (แล้วแต่เนืองงานอย่างที่ว่าแล้ว)

ท่านที่ว่าให้เอาแต่ชาวบ้านประชาชนฝ่ายเดียว ไม่เอากับรัฐนั้นก็สุดโต่งเหมือนกับพวกที่ฟุ้งพารัฐแล้วทางเหินประชาชน ที่จริงอะไรมันมีอยู่ก็สัมพันธ์กับสิ่งนั้นๆ ให้ถูกต้อง ถ้าจะไม่เอาความสัมพันธ์กับรัฐ คุณก็ควรเลิกล้างรัฐให้หมดไปเสียก่อน ซึ่งก็เป็นไปไม่ได้ แม้แต่จะอยู่ในรัฐของเขา ไม่ยอมสัมพันธ์กับเขา ก็ไม่เป็นความจริงที่จะเป็นไปได้

นักบวชที่แข็งขันไม่เอากับรัฐนั้น ดูๆ ไปก็เห็นมีฝ่ายที่อาจจะเป็นปฏิรัฐ
นั้นเองอิงกันอยู่ และพวกนั้นก็กำลังพยายามจะเข้าครองอำนาจรัฐนั้นเอง

ทางที่ถูก ไม่ต้องไปแข็งขันดั่งต้นกับใคร ขอให้ดูว่าอะไรมีอยู่
เป็นอยู่ ก็ล้มพันธ์ให้ถูกต้องพอดี ตัวเองนั้นแหละต้องมันอยู่ในหลัก
ของตัว อย่าไปหลงหาประโยชน์ตน มุ่งไปในทางที่ถูกต้อง และมุ่ง
ประโยชน์สุขความดีงามแก่ทุกฝ่าย ไม่ว่าจะป็นรัฐ หรือประชาชน ถ้า
คิดช่วยทำให้รัฐทำหน้าที่ให้ถูกต้องได้ จะไม่ดีกว่าหรือ เพราะการมีรัฐ
ก็ยังหลีกเลี่ยงไม่ได้ และจุดหมายของการมีรัฐโดยชอบธรรมก็เพื่อ
ประโยชน์สุขแก่ประชาชน เช่นเดียวกัน หน้าที่ของพระที่ให้ธรรมนั้น ก็
ต้องให้ทั้งแก่รัฐและแก่ราษฎร ปัญหาอยู่แต่เพียงจะทำหน้าที่หรือไม่ทำ
ไม่ใช่เอากับใคร หรือไม่เอากับใคร

(ตามที่ได้ทราบ เรื่องกระทรวงพระพุทธศาสนานี้ ชาวพุทธก็
ไม่ได้ริเริ่มเรียกร้องขึ้นมา แต่เพราะทางรัฐเองแบ่งส่วนราชการจัดตั้ง
กระทรวงอะไรๆ ขึ้นมาใหม่ๆ ชาวพุทธนั้นก็เคลื่อนไหวไปตาม
สติปัญญาให้รู้ว่า เมื่อจะตั้ง ก็น่าจะต้องให้ตรงกับเรื่อง ให้ชัดเจนลงไป
ไม่ใช่ทำแบบพราๆ มั่วๆ กันอยู่ อย่างน้อยการเคลื่อนไหวนั้นก็น่าจะ
เป็นการเตือนทางฝ่ายรัฐให้ตรวจดูตัวเองว่าเราทำการนี้มีความชัดเจน
ไหม ในงานที่จะจัดจะทำ ทั้ในแง่เนื้อหา และในแง่กิจการ)

ความจริง ในเรื่องการจัดตั้งระบบหน่วยงานราชการเกี่ยวกับ
พระพุทธศาสนา มีข้อควรพิจารณาซ้อนอยู่หลายอย่าง เช่น แม้แต่
เรื่องที่ได้ยินมาหลายสิบปีแล้วว่า กรมการศาสนาอยู่ใน
กระทรวงศึกษาธิการ อย่างแปลกแยก เพราะเจ้ากระทรวง ตลอดจน
อธิบดีกรมต่างๆ เอาใจใส่กันพุดกันถึงแต่หน่วยงานทางการศึกษา
เช่นในการประชุม ผู้บริหารในกระทรวงทั้งใส่ใจแต่งงานด้านการศึกษา

และไม่ค่อยรู้งานทางพระศาสนา จึงเป็นธรรมดาที่งานพระพุทธศาสนา จะถูกกละเลย (เรื่องนี้เป็นจริงแค่ไหนก็ลองไปสอบถามคนเก่าๆ ที่อยู่ หรือเคยอยู่ในกรมการศาสนากันดู) ถ้ามองเฉพาะแง่นี้การแยกออกมาก็มีผลดี ดั้งนี้เป็นต้น (คือมีข้อควรพิจารณามาก ไม่ควรจะพูดลงไป แง่เดียวข้างเดียว)

เมื่อเรามีกรมการศาสนาอยู่ก่อนแล้ว จะมาขยายเป็นกระทรวง พระพุทธศาสนา หรือเป็นสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ ในแง่หนึ่งก็เป็นเอกเทศไปจากกระทรวงศึกษาธิการที่เดี๋ยวนี้ต่างฝ่ายต่างก็ไม่ค่อยรู้งานของกันและกันอยู่แล้ว (นี่แง่หนึ่ง) และในแง่หนึ่งก็เป็นการขยายขนาดองค์กร

จะตั้งหน่วยงานของรัฐ ต้องว่ากันให้ชัด จะให้รัฐร่วมก่อวัดด้านไหน

ประเด็นสำคัญที่ควรจะมาถกเถียงกันก็คือ จะจัดวางระบบงานกันอย่างไรจึงจะได้ผลดี โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับคณะสงฆ์ว่าจะจัดให้สัมพันธ์กันแบบไหนอย่างไร (ถ้ารู้ปัญหาอยู่แล้ว ก็อย่าไปจัดในแบบที่จะให้พุทธศาสนาเป็นฝ่ายพึ่งพาหรือเข้าไปอยู่ในโอบอ้อม)

พระพุทธศาสนานั้นมีอยู่ดำรงอยู่เพื่อประโยชน์สุขของประชาชน จะต้องยืนหลักการเดิมแท้ไว้ให้มั่นว่า **ฐานของพระสงฆ์อยู่ที่ประชาชน** โดยเฉพาะก็คือชุมชนในชนบทขึ้นมาถึงเมืองอย่างที่ว่าข้างต้น

การจัดระบบงานต้องเป็นหลักประกันว่า พระสงฆ์จะต้องทำหน้าที่ให้ธรรมให้ปัญญา เพื่อประโยชน์สุขแก่ประชาชน

ถ้ายืนหลักรักษาทบหนักไว้ได้มันแล้ว จะเป็นกรม เป็นกระทรวง เป็นสำนักแค่นั้น ก็แล้วแต่เนืองงานและปริมาณงาน แล้วก็แบ่งหน้าที่กันให้ถูก ไม่ใช่ให้พระสงฆ์เป็นผู้ฟังพา แต่ต้องฟังพาซึ่งกันและกัน ใครฟังใครในแง่ไหนก็ว่ากันให้ชัด

ที่ว่าฟังกันนั้น ก็ต้องเข้าใจให้ชัดว่า พระสงฆ์ต้องไม่หวังที่จะอยู่ด้วยความช่วยเหลือของรัฐ แต่เป็นการทำหน้าที่ของรัฐเอง เพราะรัฐมีหน้าที่สร้างเสริมสันติสุขแก่สังคมอยู่แล้ว เมื่อพระสงฆ์ประพฤติปฏิบัติชอบและบำเพ็ญกิจเพื่อประโยชน์สุขแก่ประชาชน รัฐจึงต้องเกื้อหนุนด้วยการจัดอำนวยความสะดวก ความปลอดภัย เป็นต้น เพื่อให้กิจการเพื่อประโยชน์สุขของประชาชนนั้นดำเนินไปได้และบรรลุผลสำเร็จด้วยดี (เป็นหน้าที่ของรัฐตามหลักวัชชือปริหานิยธรรม และจักรวรรดิวัตร เป็นต้น)

การตั้งส่วนราชการ เป็นกรม เป็นกระทรวง เป็นสำนักอะไรเหล่านี้ ก็เป็นการทำหน้าที่ของรัฐ ถ้ารัฐไม่ทำ ก็เป็นความบกพร่องของรัฐ ในการทำหน้าที่ต่อประชาชนพลเมือง

อย่างเรื่องจัดการกับคนร้าย หัวหน้านักบวชบางศาสนาเขาสั่งประหารชีวิตคนได้ แต่หัวหน้าพระในศาสนาอื่นฆ่าไม่ได้ คนของรัฐเข้ามาแอบแฝงวัด พระก็ทำอะไรไม่ได้ (ควรจะร่วมมือกันแก้ไข)

ไม่ต้องไปไกลที่ไหน เมื่อไม่กี่ปีนี้ แค่อุปรถยนต์ก็กล้าๆ รองเจ้าคณะอำเภอท่านหนึ่ง ได้ทราบที่วัดในเขตของท่านมีพระเสพยาบ้า ก็ไปจัดการ เลยถูกเจ้าถิ่นยิงมา ตีว่าแค่เข้าโรงพยาบาล ไม่ถึงกับขึ้นฌาปนสถาน เรื่องอย่างนี้ ก็ต้องพึ่งส่วนราชการของรัฐ หรือทางราชการต้องเข้ามาทำหน้าที่ร่วมมือ

ที่วัดเชิงดอยชายแดนห่างไกล พระไม่มีบั้ง มีแต่ไม่มีอะไรจะให้แก่ประชาชนบ้าง ชาวบ้านก็แสนจะยากจน ต่อมามีคนแต่งตั้งตัวเป็นพระจรมอบอกหวย ชาวบ้านละทิ้งพระของตัว ทั้งที่เงินทองก็แทบไม่มี ก็หันมาบำรุงพระปลอมที่บอกหวย พระพื้นถิ่นก็อาจจะต้องยอมเป็นลูกน้อง หรืออาจจะต้องหนีไป เรื่องอย่างนี้ จนท.กรม-กระทรวง-สำนักพระพุทธศาสนา ก็ช่วยสำรวจ ช่วยระงับภัย ช่วยแจ้งข่าว ช่วยจับคนร้าย และช่วยหนุนฝ่ายข้างดีได้

ตกลงว่า ถ้าจัดดีให้ถูกให้ตรงแล้ว ยิ่งใหญ่ก็ยิ่งมีทุนมีมือมีเท้าไว้เกื้อหนุนมาก ก็ไม่เสียหาย (ว่ากันไปตามเนื้อหาปริมาณงาน) เพราะไม่ใช่มาบำรุงพระให้มีความสุขสบาย แต่อุปถัมภ์อุดหนุนพระสงฆ์ให้สามารถทำเพื่อประโยชน์สุขแก่พหุชนได้มากขึ้น ตามอุดมคติของพระพุทธศาสนาที่พระบรมศาสดาได้ทรงมอบภารกิจไว้

**ชาวพุทธ ทั้งบ้าน ทั้งวัด ทั้งรัฐ ต้องทำให้มันใจว่า
พระพุทธศาสนานี้มีมาเพื่อประโยชน์สุขของประชาทั้ง
ปวง**

เคยพูดไว้นานแล้วว่า ถ้าจะมี พรบ.คณะสงฆ์ ก็ต้องจัดวางระบบที่เข้มแข็งแน่ใจว่า จะให้บรรลุจุดหมาย ๓ อย่าง คือ

๑. **ให้กฎหมายเป็นฐานรองรับพระธรรมวินัย** ไม่ให้เกิดการเขวออกไปจากตัวหลักการใหญ่ของพระพุทธศาสนา
๒. เป็นเครื่องกำกับให้ผู้ที่บวชเข้ามาอยู่ในวัด ต้องได้เล่าเรียนศึกษา **ให้พระสงฆ์ตั้งอยู่ในไตรสิกขา** สมตามประเพณีบวชเรียน

๓. เป็นหลักประกันว่าวัดจะมีพระภิกษุสามเณรที่มีคุณภาพ
สามารถสั่งสอนแนะนำ *ให้วัดเป็นแหล่งแม่ธรรมขยาย*
ปัญญา สู่ชุมชนและสังคม

สำหรับหน่วยงานของราชการที่ทำงานพระศาสนา จะเป็นกรม
การศาสนา จะเป็นกระทรวงพระพุทธศาสนา หรือจะเป็นสำนัก
พระพุทธศาสนาแห่งชาติก็ตาม ว่าโดยสรุปก็คงทำหน้าที่ใหญ่ ๒ อย่าง
คือ

๑) คอยกั้น และช่วยดึงเอาพลเมืองร้ายของรัฐที่เข้าไปแอบ
แฝงทำลายพระพุทธศาสนาออกมาจากวัด

๒) คอยช่วยอุปถัมภ์ค้ำจุนถวายกำลังแก่วัดและพระสงฆ์ใน
การทำนุปฏิบัติบำเพ็ญกิจเพื่อประโยชน์สุขแก่ประชาชน

ข้อ ๒) นี้ต้องย้ำว่าอย่าให้พลาด คือไม่ใช่บำรุงพระสงฆ์
เพื่อให้ท่านอยู่สุขสบาย แต่อุปถัมภ์ (อุปถัมภ์ แปลว่าค้ำจุน ไม่ได้
แปลว่า โอบอุ้ม) ค้ำจุนให้ท่านได้สัปปายะ คือสภาพเอื้อที่จะบำเพ็ญ
ธรรมทาน ให้ธรรมให้ปัญญาแก่ประชาชน

ชาวบ้านชาวเมืองก็เหมือนกัน การที่อุปถัมภ์บำรุงพระสงฆ์ก็
ต้องให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์นี้

นี่เพราะอะไร? เพราะว่าพระพุทธเจ้าทรงมอบภารกิจให้
พระสงฆ์ไว้แล้ว อย่างที่รู้จักกันว่า

“ภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงจาริกไป เพื่อประโยชน์ เพื่อ
เกื้อกูล เพื่อความสุขแก่พหุชน เพื่อเกื้อการุณย์แก่
ชาวโลก ... จงแสดงธรรมอันงามในเบื้องต้น งามใน
ท่ามกลาง งามตราบสุดท้าย...”

พุทธพจน์นี้ถือเป็นหลักหรืออุดมการณ์ในการทำหน้าที่ของ
พระสงฆ์ รัฐก็มาช่วยหนุนอย่างที่ว่าถวายเป็นกำลังแก่ท่าน

ทำไมพระเจ้าปเสนทิโกศล ราชาแห่งโกศลรัฐ จึงแสดงความ
เคารพรักพระพุทธเจ้าอย่างยิ่ง ถึงกับเสด็จเข้าไปจุ้มพิตพระบาทของ
พระพุทธเจ้า และประกาศความเคารพรักนั้น มีเหตุผลตามที่พระราช
ตรัสไว้เองว่า

“หม่อมฉันสำนึกถึงความกตัญญูตเวที จึงกระทำความ
เคารพบนอบอย่างยวดยิ่งถึงอย่างนี้ ต่อพระผู้มีพระ
ภาคเจ้า ถวายความนับถือด้วยใจรัก เพราะเหตุว่า พระผู้มี
พระภาคเจ้าทรงปฏิบัติเพื่อประโยชน์ เพื่อเกื้อกูล เพื่อ
ความสุขแก่พหุชน ทรงทำให้ประชาชนดำรงอยู่ในทาง
ดำเนินแห่งอารยชน กล่าวคือ ความมีกัลยาณธรรม
ความมีกุศลธรรม”

พระพุทธจริยาที่พระเจ้าปเสนทิโกศลทรงรำลึกพระคุณนี้ เป็น
มาตรฐานแสดงความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับคณะสงฆ์ และเป็นเกณฑ์ที่
จะวัดผลความสำเร็จของการมีหน่วยราชการ ไม่ว่าจะชื่อว่ากระทรวง
พระพุทธศาสนา หรือสำนักพระพุทธศาสนาแห่งชาติ หรือชื่อใดก็ตาม
ตลอดจน พรบ.คณะสงฆ์ที่คิดจะตราออกมาต่อไปทั้งหมด